

ดป // นปรร

illust : KAMUI710 story : CEO.

ดบ//แสงรว

illust : KAMUI710 story : CEO.

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคนทั้งทางความคิดและสังคม

ลำดับที่ ๑๗๘

ฉบับแสงริ

เขียนโดย CEO.

พิมพ์ครั้งแรก : พฤษภาคม ๒๕๖๕

ราคา ๔๒๕ บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

๔/๑๑ หมู่ ๑๑ ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี ๑๒๑๒๐

ISBN : 978-616-00-4527-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสหพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลภิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลภิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบัณฑิต หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรีย์ แต่แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคัลเลอร์นวยาย : พัชรพร บุญส่ง

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

บรรณาธิการเล่ม : ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง ปก/ภาพประกอบ : KAMUI 710 รูปเล่ม : นิพนธ์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสหพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๒๑๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัลเลอร์นวยาย : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๔๑

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

จากใจนักเขียน

การเขียนนิยายพีเรียดเป็นเรื่องยาก...ประโยชน์นี้ที่คิดว่าจริง แต่ความจริงยิ่งกว่านั้นคือการเริ่มต้นสิ่งใหม่ ๆ มักยากเสมอ แต่สำหรับเรื่อง *ด๊าบแสงรวี* ที่ไม่เคยเสียใจเลยที่ตัวเองรวบรวมความกล้าก้าวผ่านความกลัวความกังวลต่าง ๆ แล้วตัดสินใจทำมัน ทั้งเรื่องภาษา การผูกปมในนิยาย วิธีการเล่า มีความแฟนตาซีและสยองขวัญปะปน ทุกอย่างได้รวมไว้ในผลงานชิ้นนี้

ตลอดระยะเวลาการเขียน *ด๊าบแสงรวี* ที่มีความสุขและสนุกมาก ๆ เลยค่ะ เป็นความท้าทายที่อึดอัดจนล้นเลย ที่ชอบอีกอย่างคือการจับกันด้วยกิจกรรมของคนสมัยก่อน ความเป็นไทยต่าง ๆ ที่สอดแทรกเข้ามา แต่งไปยิ้มไปแต่งไปเจ็บไป บางจังหวะก็หิวอาหารค่ะ 555 และบางจังหวะก็รู้สึกลุ้นระทึกไปกับตัวละครค่ะ

ด๊าบแสงรวี เป็นนิยายเรื่องที่สองของซี ที่สำคัญคือได้ออกกับ DEEP เป็นเล่มที่สองเช่นกันค่ะ ขอบพระคุณผู้หลักผู้ใหญ่หลายๆ ที่เอ็นดูงานของซี และที่สำคัญเลยขาดไม่ได้คือกำลังใจจากทุกคน CEO. หัวใจคุณนักอ่าน ขอให้คุณนักอ่านทุกท่านที่ได้หนังสือเล่มนี้ไปครอบครอง ได้สนุกกับเรื่องราวของพีพระเพลิงและน้องรวีไปด้วยกันนะคะ

CEO.

หมายเหตุสำนักพิมพ์

นวนิยายเรื่องนี้มีการใช้ภาษาปาก ภาษาสแลง และคำหยาบ
เพื่อความสมจริงตามยุคสมัยที่ปรากฏในเรื่อง
และเพื่อสะท้อนบุคลิกของตัวละคร
รวมถึงเพื่อให้ได้บรรยากาศทางภาษาเท่านั้น
ผู้เขียนและสำนักพิมพ์มิได้มีเจตนาด้านลบแต่ประการใด

บทนำ

ช่วงเวลาเที่ยงวันของเมืองกรุงเก่าปลายเดือนเมษายนนั้น แดดแรงจัด แสงรวิ แรมสว่าง เด็กหนุ่มรูปร่างเล็กกว่าวัยสวมเสื้อยี่ห้อ สีขาวตัวโคร่งกับกางเกงสีเขียวขี้ม้าขาลั้น กำลังนั่งเหม่อมองผิวน้ำ อยู่ที่ศาลาวัดซึ่งอยู่ติดกับท่าน้ำ

ลมร้อนพัดเอาดอกกาหลงจากต้นที่อยู่ใกล้ๆ หลุดร่วงลงน้ำ ลอยผ่านมาตามกระแสนที่ มุมปากหยักยกขึ้นบางๆ ยามดอกไม้ กลีบขาวลอยละล่องเข้ามาใกล้มากพอให้อึดมือออกไปไขว่คว้า สายธาราไหลเลยผ่านไปไม่ย้อนกลับ แสงรวิคิดว่าดอกกาหลงสีขาว ขึ้นมาแตะเข้าที่ปลายจมูก กลิ่นหอมอ่อนๆ ชวนให้ความหนักอึ้งใน จิตใจผ่อนคลายเบาบาง แต่ความเป็นจริงแล้วมันเกิดขึ้นเพียงแค่ ชั่วครู่ว ก่อนจะสูญสลายไปในนาที่ถัดมา

เจ้าของร่างเล็กกลับคืนสู่ภวังค์นึกคิด ยังคงคิดไม่ตกเฉกเช่น เดิมไม่เปลี่ยนแปลง เด็กหนุ่มกำลังคิดวางแผนถึงเรื่องอนาคต... เขาต้องการเก็บเงินเก็บทองเพื่อประหยัดอดออมไว้ใช้สำหรับเรื่อง จำเป็นในอนาคต อย่างเช่นการดูแล หลวงลุงจันทร์ จันทร์ทรร แรม-สว่าง ผู้ที่เปรียบเสมือนครอบครัวเพียงคนเดียวที่หลงเหลืออยู่ของ

เขา...

“รวิไฉ่! หลวงลุง...หลวงลุง!”

ดนัยเด็กวัดวัยสิบห้าปีที่แสงรวีรู้จักมักคุ้นมานานแสนนานส่งเสียงดังโหวกเหวกมาจากทางด้านหลังตั้งแต่ไกล ร่างเล็กผุดลุกขึ้นอย่างรีบร้อนลนลาน พาให้ดอกกาหลงในมือร่วงกลับคืนลงสู่ผืนน้ำ

“ฉันอยู่นี่จะ เกิดอะไรขึ้นหลวงลุงเป็นอะไร?” เจ้าของชื่อทำหน้าตาตื่นรีบวิ่งเข้าไปหาผู้ส่งเสียงเรียก ช่วงนี้แสงรวีค่อนข้างเป็นกังวลเรื่องของหลวงลุงมากกว่าปกติ ส่วนหนึ่งเพราะคนที่เคยแข็งแกร่งมาตลอดเริ่มมีอาการเจ็บปวดๆ แดดๆ ให้ได้เห็น สุขภาพร่างกายไม่สมบูรณ์เหมือนอย่างที่เคยเป็น

ดนัยหอบฮัก ระยะทางบวกกับอากาศที่ร้อนอบอ้าวทำให้ไม่สามารถเอ่ยปากพูดถึงสิ่งที่ต้องการจะสื่อสารออกไปได้ในทันที

“ฉันจะไปหาหลวงลุง!”

ดนัยยังไม่ทันจะได้อำปากพูดสิ่งใดต่อ คนร้อนใจก็พุ่งทะยานไปยังกุฎิกลางหลังอุโบสถเสียแล้ว ทั้งหมด...มันเป็นเพราะความกังวลจนเกินเรื่องเกินเหตุ

“อ้าวรวิ...ไฉ่รวิ ญ่แค่จะบอกว่าหลวงลุงเรียกเฉยๆ มึงนี่...” คนโตกว่าถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนตะโกนไล่หลังคนที่ไม่คิดจะฟังความให้จบครบถ้วนก่อน อีกฝ่ายรีบวิ่งแจ้นออกไปด้วยความเร็วแสง จนตอนนี้เห็นเพียงแค่หลังบางไวๆ รีบเสียยิ่งกว่ารีบ ทำเอาคนมองได้แต่ส่ายหน้าเอือมระอา

“หลวงลุง รวิมาแล้ว” ขาเรียวเล็กของคนพูดก้าวฉับๆ ขึ้นมาบนกุฎิไม้

เสียงดังกังวานบอกถึงความรีบร้อน ทำเอาบุคคลที่อยู่ภายในได้ผ้าไตรจีวรต้องวางแก้วน้ำเปล่าลง พลังส่งเสียงดังกึกก้อง

“แสงรวี เอ็งอายุสิบเก้าแล้วยี่สิบปีนี่หรือปีไหนกันแน่ วังดิงดิงทำตัวทโมนราวกับเด็กสามขวบ...แค็กๆ” จันทกรกล่าวด้วยเสียงแหบแห้ง ส่งผลให้คนอายุน้อยกว่าหลายสิบปีก็ยิ้มเฉือน

ร่างเล็กยอบตัวลงก่อนจะเปลี่ยนอากัปกิริยามาเป็นการเดินเข้าเข้ามาแทน เมื่อเห็นว่าคนตรงหน้าไม่ได้มีอาการเจ็บไข้อะไรให้ต้องพะวงเหมือนอย่างที่คิดไปเอง

“ขอโทษจะหลงลุง พี่दनัยไปตาม รวีเลยรีบมากกลัวว่าหลงลุงจะเป็นอะไร”

“คนชราจะเป็นอะไรได้ นอกจากเป็นไปตามวัย และวิฎสงสารของชีวิต”

“รวีเป็นห่วงนี่จ๊ะ”

“ความเป็นห่วงนั้นเกิดขึ้นได้ในชีวิตมนุษย์ มันเป็นสัญชาตญาณ” เจ้าของเสียงโชนสงบเอ่ยอย่างเข้าอกเข้าใจ ก่อนจะโหลกออกมาอีกครั้ง สองสามเดือนมานี้ร่างกายของจันทกรไม่แข็งแรงเหมือนที่เคย ประเดี๋ยวเจ็บ ประเดี๋ยวป่วย พาให้ผู้มีศักดิ์เป็นหลานค่อนข้างวิตก

“ค่อยๆ จิบน้ำก่อนจ๊ะ... หลวงลุงมีอะไรหรือจ๊ะ ถึงได้ใช้ให้นัยไปเรียกรวี” มือเรียกรวินน้ำในแก้วเพิ่มให้คนอายุมากกว่า ก่อนถอยกลับมานั่งคุกเข่าพนมมืออยู่ใกล้ๆ ปล่อยให้ดวงตาฝ้าฟางของชายวัย ๖๕ ปี ทอดมองกันเจิบๆ อยู่อย่างนั้นนานนับนาที

“หลวงลุงมีเรื่องสำคัญจะต้องบอกเอ็งรวี...”

“เรื่องสำคัญอะไรหรือจ๊ะ”

“ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป หลวงลุงอยากจะให้รวีไปอยู่ที่อื่น”

ประโยคจากผู้ที่อยู่ภายใต้ผ้าเหลืองเสมือนน้ำเย็นจัดสาดซัดเข้าสู่ผิวหน้า แสงรวีในเวลานี้ยังคงมีเงยสับสนเกินกว่าจะทำความเข้าใจกับประโยคที่เพิ่งจะได้ฟัง ริมฝีปากเล็ก ๆ ถึงได้เอื้อนเอ่ยคำถามออกไปด้วยความไม่เข้าใจ

“ไปอยู่ที่อื่น? หมายความว่าอย่างไรจ๊ะ”

“หมายความว่าเอ็งจะต้องไปอยู่กับเพื่อนเก่าของหลวงลุงที่พระนคร ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป” จันทกรกล่าวว้าจาด้วยท่าทีสงบเพราะคิดมาดีแล้ว อย่างไรก็ตามเขาก็เป็นเพียงคนแก่ชราภาพ หาก

มายึดหลานเอาไว้กับตัว มีแต่จะเป็นตัวถ่วงความเจริญของเด็กมัน
 แสงรวีเป็นเด็กดี แม้จะแค้นเขียวไปบ้างแต่เรื่องกตัญญูรู้คุณ
 คนนั้นอีกฝ่ายทำได้เกินวัย ถึงขนาดยอมเรียนจบแค่ มศ. ๕ และ
 ปฏิเสธที่จะไม่เข้ารับการศึกษาคือในชั้นระดับสูง เพียงเพราะต้องการ
 จะอดออม จันทกรรู้ดี...ลึก ๆ แล้วแสงรวีอยากเรียนหนังสือ แต่
 เพราะเขา...อีกฝ่ายถึงยอมละทิ้งความต้องการของตัวเอง ทางเดียว
 ที่จะพอบรรเทาความกังวลของหลานคนนี้มีต่อเขาได้...คือต้องส่ง
 อีกฝ่ายไปอยู่ในพื้นที่ที่ไกลหูไกลตา

“ทำไมรวิต้องไปละจะหลวงลุง รวิไม่เข้าใจ”

“เพื่อนเก่าของหลวงลุงคนนี้เป็นคนดี ไปอยู่ที่พระนคร เขาจะ
 ช่วยชี้ทางให้เราใช้ชีวิตที่ดีขึ้น หากสนใจจะเรียนต่อ อยู่ในเมืองเอ็ง
 จะสะดวกสบายกว่าที่นี่ เข้าใจหรือไม่”

อันที่จริงแสงรวีอายุสิบเก้าปีบริบูรณ์แล้ว เวลานี้ควรจะเป็น
 วัยสำหรับระดับชั้นอุดมศึกษา แต่เพราะมัวมาพะวัคพะวนเรื่อง
 อาการป่วยของคนตรงหน้า เด็กหนุ่มถึงได้ละเลยเรื่องสำคัญของ
 ตัวเอง

“แต่รวิไม่อยากไปจากที่นี่ รวิเป็นห่วงหลวงลุง”

“ถือซะว่าเป็นคำสั่งของหลวงลุง” จันทกรรู้ดีว่าหลานชาย
 ของตนนั้นเป็นอย่างไร หากไม่ใช้มันมีหวังคงต้องนั่งคุ้ยกันไปอีก
 เป็นวัน ๆ หรือหนักเข้าอาจจะต้องคุ้ยเป็นเดือน ๆ ยึดเยื้อไม่มีวัน
 จบสิ้น

“...” เด็กหนุ่มตัวขว้างงันไปแล้ว ประโยคนี้ถือเป็นสิทธิ์ขาด
 ในชีวิตของแสงรวีมาโดยตลอด หลวงลุงไม่ใช่พวกประเภทชอบ
 บังคับน้ำใจใคร แต่หากพูดประโยคนี้ออกมาเมื่อใด เมื่อนั้นมันแปล
 ว่าจกัต้องทำตามอย่างไม่มีข้อต่อรอง

แสงรวีกำลังครุ่นคิดในทางลบ...หรือบางทีอาจเป็นเพราะ
 หลวงลุงหนายที่จะเลี้ยงเขาแล้วใช่หรือไม่ ถึงได้ผลักไล่ให้เขาไปอยู่
 ในที่ไกลแสนไกล...ไม่ต่างจากที่มารดาของเขาเคยกระทำ

“วีเอ๋ย...เอ็งอย่าได้คิดว่าหลวงลุงผิดสักเสี้ยวเพราะความซังทั้งหมดนี้เป็นไปเพื่ออนาคตของเอ็ง บนโลกนี้ไม่มีใครอยู่ค้ำฟ้า เราทุกคนต้องมีชีวิตเป็นของตัวเอง หลวงลุงอยากให้เอ็งได้ดี ไปอยู่กับเพื่อนเก่าของหลวงลุงคนนี้อีงจะไม่ลำบาก” รวากับล่งรู้ความคิดของคนที่นั่งคุกเข่าอยู่เบื้องหน้า จันทรยังคงอธิบายด้วยน้ำเสียงราบเรียบคงเส้นคงวาไม่ต่างจากเดิม ช่วยให้คนคิดไปไกลหยุดความคิดฟุ้งซ่านต่าง ๆ นานาลง

“แต่รวีเป็นห่วงหลวงลุง อยู่ไกลกันใครจะดูแล...”

“หลวงลุงของเอ็งเป็นเด็กน้อยหรืออย่างไร อยู่ทางนี้มีदनมีคนอื่นอีกมาก ไม่มีอะไรให้ต้องเป็นกังวล แต่ถ้าเอ็งไม่ไป...นั่นมากกว่าที่จะทำให้คนแก่คนนี้อึดหนัก”

“...”

“เอ็งบอกว่าอยากดูแลหลวงลุงมิใช่หรือ แล้วไปเรียนให้จบสูง ๆ ไม่ดีกว่าหรือยังงั้น”

“ขะ...เข้าใจแล้ว เข้าใจแล้วจะ หลวงลุง” แสงรวีไม่ต้องการให้คนตรงหน้าคิดมากเรื่องของตนเพิ่มขึ้น เหตุเพราะกลัวจะกระทบกระเทือนต่อปัญหาสุขภาพ แม้ว่าหลวงลุงจะไม่ได้เจ็บป่วยอะไรหนักหนา แต่สำหรับเขาที่มีญาติผู้ใหญ่หลงเหลืออยู่เพียงแค่คนเดียวในชีวิต...จะมากจะน้อยล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องสำคัญทั้งหมดทั้งสิ้น

ตั้งแต่เล็กจนเติบโตใหญ่เขาบอกตนเองอยู่เสมอว่าอะไรก็ตามที่เป็นคำขอของหลวงลุง ไร่รวีคนนี้จะทำให้ทุกอย่างด้วยความเต็มใจ...ครั้งนี้ก็เช่นกัน

เมื่อคืนแสงรวีนอนไม่หลับเพราะรู้ว่าวันนี้จะต้องไปจากอยุธยาแล้ว ข้าวของเครื่องใช้ไม่ได้มีมากมายนัก สัมภาระของเด็กหนุ่มจึงมีเพียงแค่กระเป๋าตีน้าตาลกลางเก่ากลางใหม่เพียงใบเดียว แสงอาทิตย์ยามอรุณรุ่งสาดส่องรำไร รถยนต์สีแดงเล็ดหลอมสีล่อคันหนึ่งแล่นเข้ามาในลานกว้างของวัดก่อนจะหยุดตัวลง

ผู้ชายวัยหนุ่มในชุดเสื้อเชิ้ตขาวสวมกางเกงทรงสูงสีน้ำตาลหม่นตัดผมเกรียนก้าวลงมาจากที่นั่งตำแหน่งคนขับ ขาเรียวภายใต้กางเกงทรงยาวตรงดิ่งไปยังเบาะหลังของตัวรถ เพื่อเปิดประตูให้แก่ใครอีกคนพร้อมทั้งค้อมหัวลงเล็กน้อย

แสงรวีลอบมองชายสูงวัยคนที่เพิ่งปรากฏตัวขึ้น อีกฝ่ายสวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาวทับด้วยเสื้อกั๊กสีเข้มเข้าคู่กับกางเกงผ้าเนื้อดีสีเดียวกัน มองเผิน ๆ คงจะอายุอานามใกล้เคียงกับหลวงลุงจันทร์หรืออาจมากกว่า เพียงแต่การแต่งตัวของผู้นั้นช่างโก้หรูภูมิฐานสมกับยานพาหนะที่อีกฝ่ายโดยสารมาเสียเหลือเกิน

คนรวี...

“ไม่ได้เจอกันนานเลยนะโยม”

คำทักทายของจันทร์ทำให้เด็กหนุ่มกลับมาได้สติ มือเล็กรีบประนมก้มศีรษะลงไหว้ผู้หลักผู้ใหญ่ตามมารยาทที่พึงกระทำด้วยท่าทีนอบน้อม

พฤทธิ สัทธิกรัลป์ ในวัย ๖๙ ปี ชะงักไปเล็กน้อยตอนได้เห็นใบหน้าของคนตัวเล็กที่ยืนอยู่เคียงข้างกายของเพื่อนเก่า...รูปร่างหน้าตาผิวพรรณของคนตรงหน้าออกไปทางขาวเหลืองเสียมากกว่าขาวซีด ใบหน้านวลเนียนของเด็กหนุ่มดูผุดผ่อง หน้าตาจิ้มลิ้มพริ้มเพรา ขนคิ้วดำดำเป็นทรงรับกับสีผม ทว่า...มันช่างตัดกับดวงตาสีน้ำตาลอ่อนยามต้องแสงของพระอาทิตย์

“แสงรวี นี่โยมพฤทธิ สัทธิกรัลป์ เป็นเพื่อนเก่าของหลวงลุง”

“สวัสดีครับ” เอ่ยเสียงนุ่มในจังหวะที่ช้อนดวงตากลม ๆ มองตรงไปยังพฤทธิ นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนมีแววตื่น ๆ ระคนตระหนกแฝงอยู่ มองดูแล้วคล้ายกับกระต่ายป่าตัวขาวที่กำลังจะถูกต้อนจับใส่กรง

น่าเอ็นดูเสียเหลือเกิน...

แสงรวีก็ม่นำลงเล็กน้อยด้วยความรู้สึกประหม่า การรำลึจากันไม่ได้อารมณ์ขยี้ดเยื่ออย่างที่ใจคิด สิบนาทีเท่านั้นกับการ

ทำความเข้าใจทุกยุค คำสั่งสุดท้ายจากหลวงลุงจันทร์คือประโยคที่คนเป็นหลานทำได้แค่ขานรับ

“เชื่อฟังโยมพฤษี อย่าดื้ออย่าชน หากอยากคุยกับหลวงลุงก็ขอคุณเขาโทรศัพท์มา”

“จ๊ะ หลวงลุงอย่าลืมทานยาตามที่หมอสั่งนะจ๊ะ”

เด็กหนุ่มทิ้งท้ายไว้แค่นั้นก่อนจะถูกผู้เป็นลุงสั่งให้ไปนั่งรอบบนรถ จันทกรและพฤษีพูดคุยกันอยู่เกือบสิบนาที ก่อนที่คนเป็นเจ้าของรถจะกลับขึ้นมานั่งเคียงข้างที่เบาะหลัง

รถยนต์สีแดงเล็ดลอดหมู่ถูกขับเคลื่อนออกจากลานวัดไปด้วยความเร็วปกติ แสงวรีเอี้ยวตัวกลับไปมองหลวงลุงของตนเองอีกครั้ง ผ่านทางกระจกหลังรถ ทอดสายตามองค้างอยู่อย่างนั้นเนิ่นนาน จวบจนซุ่มประตูดหายลับตาไปถึงได้หันกลับมา

“...” แสงวรีหันกลับมา นั่งก้มหน้าความรู้สึกในเวลานี้ทั้งใจหายและไม่คุ้นชินถึงได้แนบลำตัวกับบานประตูรถเมื่อเห็นว่าใครอีกคนนั่งมองกันอยู่ก่อนแล้ว ในใจของเด็กหนุ่มผุดความคิดหนึ่งขึ้น... อันที่จริงเขาคควรจะไปนั่งเบาะหน้าเสียมากกว่ามาอยู่ตรงนี้ใช่หรือเปล่า ไม่ใช่ว่าเขากำลังทำเรื่องเสียมารยาทกับผู้ใหญ่อยู่หรือใช่ไหม

...

“กลัวฉันหรือ” ชายสูงวัยเอ่ยถามด้วยเสียงทุ้มหนักแน่น น้ำเสียงที่ได้ยินผนวกกับแววตาของคนอายุมากกว่าเต็มไปด้วยความเอื้อเอ็นดู ส่งผลให้ไหล่ที่เกร็งแข็งของเด็กหนุ่มมีท่าทีผ่อนคลายลง

“รวิ เอ่อ...ผม...”

“แทนตัวเองว่ารวิเกิด เหมือนเวลาที่เธอพูดกับจันทร์...ฉันหมายถึงหลวงลุงของเธอ”

“ครับ รวิไม่ได้กลัว”

ผู้ชายคนนี้ได้ทำให้เขารู้สึกกลัว พฤษีเป็นชายสูงวัยหน้าตาใจดี เครื่องหน้าของคนมีอายุบ่งบอกได้ดีว่าในสมัยหนุ่มคงเป็น

บุคคลที่หล่อเหลาเอาการ...บางทีอาจจะเคยเป็นตัวเต็งหนุ่มหล่อใน
พระนคร

“ป็นอายุเท่าไรแล้ว”

“สิบเก้าปีครับ”

“อ้อ ห่างกับหลานชายฉันอยู่มากโข”

“...?”

“ฉันหมายถึง พระเพลิง...หากมีโอกาสคงจักได้พบหน้า เธอ
ไปอยู่กับฉัน อย่าได้กังวล ฉันจะดูแลเธออย่างดีที่สุด”

“ครับ” เพราะไม่รู้ว่าจะตอบอะไรถึงทำได้เพียงขานรับด้วย
ถ้อยสุภาพ

พฤติกรรมคล้อยมาจากการประหยัคำพูดของเด็กหนุ่ม คนเกิดก่อน
หลายสิบปีตัดสินใจตอบทสนทนาด้วยหัวข้อที่คิดว่าจะสามารถทำให้
คนในวัยนี้หันมาให้ความสนใจและพูดคุยกับตน

“อยากเรียนหนังสือไหม หลวงลุงของเธอบอกว่าเธออยาก
เรียน”

เป็นไปตามที่คาดคิดใบหน้าค่อนข้างไปทางหวานละมุนริบผิน
กลับมาหากัน ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนทอแสง แต่เพียงชั่วพริบตาเดียว
อีกฝ่ายก็หลบรูปไป

“รวิไม่มีเงิน” ไม่ขยายความต่อว่าอยากเรียนหรือไม่ แสงรวิ
เหม่อมองออกไปยังถนนลูกรังข้างทางอีกครั้ง ทอดสายตาไปมอง
ทุ่งหญ้าข้างทางด้วยความรู้สึกหลากหลาย

“ถ้ากังวลเรื่องค่าใช้จ่ายฉันจะออกให้ ทั้งค่าเรียนและค่ารักษา
พยาบาลของจันทร์ แบบนี้ดีไหม”

ข้อเสนอที่ได้ฟังทำให้เด็กหนุ่มตาโต เขาไม่คาดคิดว่าจะอะไรๆ
จะง่ายดายถึงเพียงนี้ ไม่คิดว่าพฤติกรรมจะรู้ด้วยซ้ำว่าหลวงลุงป่วย

“ແกกับอะไรนั้นหรือครับ”

“ไม่ต้องแกลงหรอก ปีปีหนึ่งฉันอุปการะเด็กและให้ทุนการ
ศึกษาไม่รู้ตั้งเท่าไร เธอเพียงแคร์ับน้ำใจจากฉัน ส่วนเรื่องจันทร์...

ฉันเต็มใจช่วยเขาอยู่แล้ว เพียงแต่คิดว่าเขาคงไม่ยอมรับน้ำใจฉัน
ง่าย ๆ”

“...”

“หลวงลุงของเธอติดนิสัยขี้เกรงใจมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ถ้าบอกว่า
เธอมาช่วยทำงานแล้วฉันให้เงินเดือน แบบนี้คงดีกว่าเอาเงินยื่น
ไปช่วยเขาโดยตรง”

แสงรวีเห็นด้วยกับคำพูดของพฤทธิ์ทุกประการ ดูเหมือนว่า
อีกฝ่ายจะรู้จักนิสัยใจคอหลวงลุงจันทร์ดีไม่ต่างจากเขาเท่าไรนัก

“ขอบพระคุณครับ คุณพฤทธิ์”

สองมือประนมก้มลงไหว้ผู้มีพระคุณอีกครั้ง แสงรวียอมรับว่า
เขาไม่ใช่เด็กที่ซื่อตรงอะไรถึงขนาดนั้น ความเกรงอกเกรงใจเชื่อว่า
มีล้นหลาม เพราะ*ความเป็นคนใน*ตัวยังคงมีอยู่มากโข อะไรก็ตาม
ที่พอจะทำให้ชีวิตของตนเองและหลวงลุงดีขึ้นได้ แน่นอนว่าเขาจะ
ต้องเลือกเส้นทางนั้นโดยไม่คิดลังเล

หากการไปอยู่พระนครกับ พฤทธิ์ สิทธิกรกัลป์ จะทำให้ชีวิต
ของไอ้เด็กวัดคนนี้น่าดีขึ้น แสงรวีก็ขอให้มันสุขสว่างเหมือนดังชื่อ
ของตน....

คดีหาสน์สิทธิกรกัลป์

คดีหาสน์สิทธิกรกัลป์มีพื้นที่รวมบริเวณโดยรอบเป็น จำนวนมากกว่าสี่ไร่ จากประตูรั้วไปรังกานใหญ่มาจนถึงตัวบ้านมี พุ่มไม้เขียวขจีขนาดเล็กประดับประดาตลอดสองข้างทาง อาคาร ใหญ่สี่เหลี่ยมอ่อนทรงไทยประยุกต์สูงสองชั้นตั้งเด่นตระหง่าน ผัง ซ้ายมีโถงยื่นออกมาเป็นรูปทรงแปดเหลี่ยมเลียนแบบพระที่นั่งวิมาน เมฆ

ด้านล่างของตัวอาคารสน์รับเอาวัฒนธรรมการตกแต่งภายนอก แบบตะวันตกเข้ามา เหนือขึ้นไปด้านบนตรงหลังคาเรือนเป็นสถา- ปติยกรรมทรงมะนิลาเพื่อกองไว้ซึ่งความเป็นไทย ส่งให้ภาพลักษณ์ ของคดีหาสน์หลังนี้สวยงามน่ามอง...

ภายในห้องรับรองแขก พชร สิทธิกรกัลป์ ลูกชายเพียงคนเดียว ของพฤทธิกำลังนั่งฟังพิมพ์พิลา ภรรยาของตัวเองปรึกษาหารือกับ ชินแสหลี่ ผู้ที่เจ้าตัวนับถือและเลื่อมใสในการดูดวงมาตั้งแต่สมัย หนุ่มสาวด้วยสายตาสงบนิ่ง

“เรื่องอื่นๆ ปีนี้ไม่มีอะไรเกี่ยวกับคุณนายมากหรอก คุณนาย ถามเรื่องที่ยากรู้มาเถอะ” หมอดูดวงเชื้อสายจีนกล่าวขึ้นราวกับ

สามารถอ่านใจของคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าได้อย่างแตกฉาน แก้วชาใบน้อยถูกยกขึ้นจิบ ก่อนที่คุณผู้หญิงเพียงคนเดียวของบ้านหลังนี้จะเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงอ่อนน้อมอ่อนใจ

“อย่างที่ซินแสหลี่รู้...คำถามเดิมนั้นแหละค่ะ ตาเพลิงจะได้ถูกขับกลับไทยเมื่อไหร่หรือคะ” นี่เป็นคำถามประจำตัวของพิมพ์ิลามาเกือบสามปีแล้ว ตั้งแต่ พระเพลิง สิทธิกรกลับ ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของเธอเรียนจบ กระทั่งปีนี้เข้าสู่อายุ ๒๕ ปี บริบูรณ์ก็ยังไม่มีทีท่าว่าจะมีกำหนดเดินทางกลับมาจากประเทศอเมริกา

“...”

นานนับนาปีที่ชายผมขาวในชุดเสื้อคอจีนตรงหน้าเงิบไปราวกับว่าอีกฝ่ายกำลังใช้ความคิดอย่างหนัก สถานการณ์ตรงหน้าส่งผลให้พิมพ์ิลาเป็นกังวลตามไปด้วย...เธอกลัวเหลือเกินว่าคำตอบที่ได้รับจะเป็นเหมือนอย่างทุกครั้งที่ผ่านมา

‘รอก่อน ยังไม่ถึงเวลา’ เป็นคำที่ซินแสหลี่พูดอยู่บ่อยครั้งจนหญิงวัยกลางคนจำได้ขึ้นใจ

พชรเอื้อมมือมาวางลงบนหัวไหล่บอบบางของคูชีวิตพลางลูบได้แผ่วเบา หวังให้เจ้าของร่างกายลดความตึงเครียดลง

“อีกไม่นานหรอก คุณนายจะเป็นคนเรียกเขากลับมา”

“ซินแสหมายถึง...ถึงเวลาแล้วอย่างนั้นหรือคะ” คนเป็นมารดาตาโตยิ่งกว่าครึ่งไหน เหตุเพราะคราวนี้คำตอบของหมอดูนั้นแตกต่างออกไปจากทุกครั้งที่ผ่านๆ มา ซินแสหลี่ไม่ได้บอกให้เธอรังรออีกต่อไปแล้ว

“ถึงเวลาของพวกเขาแล้ว”

“เขาจะอยู่ที่นั่นไปตลอดเลยใช่ไหมคะ จะไม่กลับไปอเมริกาแล้วใช่ไหมหรือเปล่า”

อารามตื่นตันทำให้ทั้งพิมพ์ิลาและพชรไม่ได้ละใจในสรรพนามที่มีความหมายมากกว่าหนึ่งของซินแสหลี่

“เขาจะอยู่ที่นี้ได้นานแค่ไหน มันขึ้นอยู่กับผู้ครอง”

“คะ...ผู้ครอง อย่างนั้นหรือคะ?”

คำว่าผู้ครองจากปากของหมอคูที่ไม่เคยทำนายทายทักอะไร ผิดพลาดทำให้พิมพิลาเกิดอาการคล้ายคนถูกค้อนขนาดใหญ่ทุบเข้า ที่กลางศีรษะ เรืองงงเกินกว่าจะจับต้นชนปลาย พชร สิทธิกรกลับ ที่นั่งอยู่เคียงข้างจึงต้องเอ่ยปากถามแทน

“หมายความว่าตาเพลิงจะพาคนรักกลับมาจากเมืองนอก อย่างนั้นหรือครับ”

“คูเขาอยู่ที่นี้” คำว่า ‘อยู่ที่นี้’ ของชินแสหลิไม่ได้รับชุดเจนว่า คูของพระเพลิงจะอยู่ที่ไหนกันแน่ ระหว่างที่ประเทศไทยกับที่บ้าน... หลังนี้ แก้วขาวร้อนในมือของชายเชื้อสายจีนถูกยกขึ้นจิบอีกครั้ง คน มีญาณพิเศษเพียงแค่นั่งเงียบ คอยฟังผู้หญิงตรงหน้าคิดวิเคราะห์ ไปต่าง ๆ นานา

“ลูกเต๋าเหล่าใครกัน ตาเพลิงไปอยู่เมืองนอกเมืองนาเสีย นานนม คนอายุรุ่นราวคราวเดียวกันที่นี่ไม่มีใครที่ติดจู้จี้แล้วสนิท ชิดเชือกกับตาเพลิงเลย หรือคุณพี่มีชื่อใครในใจที่พอจะนึกออกบ้าง ไหมคะ”

“หนูรินลดา?” พชรพืมพำชื่อหญิงสาวที่อยู่บ้านใกล้เรือนเคียง ที่สุด จำได้ว่าอีกฝ่ายมักชอบทำขนมมาให้ลูกชายตนบ่อยๆ ตอนที่ พระเพลิงยังเรียนอยู่ที่นี้ แต่นั่นมันก็ผ่านมาหลายปีมากแล้ว

“เป็นรินลดาหรือเปล่าคะ ชินแสหลิ?” หญิงวัยกลางคนเอ่ยถาม ด้วยความแปลกใจ เพราะเอาเข้าจริงด้วยนิสัยของมารดา พิมพิลา มักสังเกตลูกชายตนอยู่เสมอ พระเพลิงไม่ได้มีทำที่ว่าจะสนใจรินลดา เลยแม้แต่น้อย ทั้งที่ความจริงเธอเป็นหญิงสาวที่พร้อมสรรพ ทั้ง หน้าตาแลชาติตระกูล

ไร้ซึ่งคำตอบจากชินแสหลิ พิมพิลาขมวดคิ้วผินใบหน้าลงตาม ไปทางคนรัก เวลานี้เธอคิดไม่ออกว่าใครกันที่จะได้ครองตำแหน่ง... สะเก็ดของสิทธิกรกลับ

“ถ้าไม่ใช่หนูนรินลดาแล้วจะเป็นใครที่ไหนได้อีกละคะ ดิฉันนี่ก็ไม่ออกเลยจริง ๆ ว่าจะเป็นการทายาทตระกูลไหน ชินแสพอจะบอกดิฉันได้ไหมคะว่าผู้หญิงหรือผู้ชาย”

พิมพิลาเจาะจงเรื่องเพศเหตุเพราะเธอจำได้ว่าเมื่อสองสัปดาห์ก่อนลูกชายของเพื่อนเธอคนหนึ่งเพิ่งตบแต่งกับลูกชายของท่านเจ้าสัวเกริกพลไป สมัยนี้รสนิยมเรื่องความรักนั้นเปิดกว้าง เธอเองก็เป็นคนหนึ่งที่มีมองว่าความรักเป็นสิ่งสวยงาม ไม่ว่าจะเกิดขึ้นกับใคร ถ้ามิใช่การผิดลูกผิดเมียย่อมเป็นเรื่องดีทั้งนั้น

“ฉันพูดถึงคนตระกูลใหญ่โตหรือเปล่าคุณนาย”

“ชินแสหมายความว่าอย่างไรคะ”

เกิดความเจ็บปวดคลุ้มไปรอบบริเวณ สายลมเอื่อย ๆ พัดผ่านจากบานหน้าต่างเข้ามากระทบผิว ชินแสเหลือลึลึ้มบาง ๆ ก่อนคำทำนายสำคัญจะถูกเอื้อนเอ่ยออกมา

“คู่ของเขาไม่ใช่สตรีเพศ คุณค่าของความรักไม่ได้ขึ้นอยู่กับชาติตระกูลหรือว่าเพศสภาพ คุณนายลองมองหาจากคนใกล้ตัวเสียก่อนเถิด จงเชื่อในสัญชาตญาณ”

“เชื่อในสัญชาตญาณอย่างนั้นหรือคะ...”

“ใช่ ปีนี้ลูกชายคุณนายอายุยี่สิบห้าปี ล่วงเลยเข้าสู่วัยเบญจเพส...หากไม่มีงานมงคลใหญ่เกิดขึ้นในบ้าน เขาจะประสบเคราะห์กรรมหนัก ชะตาชีวิตจะพลิกผันกลายเป็นคนไร้คู่เคียง และต้องอยู่โดดเดี่ยวไปตลอดชีวิต”

คำทำนายจากชินแสทำให้ผู้เป็นบิดามารดาถึงกับเกิดอาการรอกสันขวัญแขวน พิมพิลาหน้าซีด พھرเองก็วิตกกังวลกับสิ่งที่ได้ยินไม่ต่างกัน

“คะ...คำทำนายกว้างแบบนี้ดิฉันจะทราบได้อย่างไรคะชินแสว่าคนไหนคือคู่ครองตัวจริงของตาเพลิง แล้วถ้าดิฉันหาเขาไม่เจอ ชินแสพอจะมีทางช่วยปัดเป่าเคราะห์หนักให้กลายเป็นเบาได้หรือไม่คะ”

“คุณนาย...หมอดูนะมีหน้าที่ทำนายอนาคตแต่มีอาจเปลี่ยนชะตาชีวิตของใคร สิ่งเดียวที่จะเปลี่ยนชะตาได้คือผลของการกระทำที่เจ้าของชีวิตเป็นคนกำหนด”

“...”

“เออละ อย่าเพิ่งดีโผดีพายเลยฟังที่ฉันกำลังจะพูดก่อนเกิดคู่ครองของลูกชายคุณนายคนนี้เขาจะมีอายุตกดวงเลขเก้า มีโชคคนพื้นเพในเมืองกรุง”

“ไม่ใช่คนเมืองกรุง? แบบนี้ดีฉันไม่ต้องพลิกแผ่นดินหาเลยหรือคะ” หญิงวัยกลางคนมีสีหน้าเคร่งเครียดอย่างไม่คิดปิดบัง ส่วนชินแสห้อยยังคงมีใบหน้าสงบราบเรียบไม่เปลี่ยนแปลง

“คุณนายจะไม่ต้องเสียเวลาตามหาเขา ฉันบอกได้เพียงเท่านี้”

ประโยคคำพูดจบลงในตอนหนึ่งที่หนึ่งในสาวรับใช้ก้าวเข้ามายังห้องรับแขกเพื่อรายงานให้ผู้เป็นนายทราบว่า พลฤทธิ์ สิทธิกรกลับไปได้เดินทางกลับมาถึงเรือนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว...

“หมดเวลาของฉันแล้วคุณผู้ชายคุณผู้หญิง ไว้คราวหน้าพวกเรา...มาพบกันใหม่”

แสงรวีกะพริบตาปริบกับคฤหาสน์หลังใหญ่ตรงหน้า เนื้อที่ทั้งหมดและสิ่งปลูกสร้างที่เห็นตรงหน้าดูกว้างใหญ่เกินกว่าจะเป็นแค่บ้านคนธรรมดาทั่วไป ความโอ่อ่าหรูหราทำให้เด็กหนุ่มตัวขาวลอบกลืนน้ำลายเหนียวหนืดลงคอ

ระหว่างการเดินทางมาจากอยุธยาจบจนกระทั่งเข้าเขตกรุงเทพฯ แสงรวีหลับ...เขาหลับงมมาตลอดทางเหตุเพราะความสะดวกสบายของเบาะที่นั่งและความเย็นจากเครื่องปรับอากาศ ทว่าเวลานี้กลับตื่นเต็มตาเพียงแค่นี้ได้เห็นที่อยู่อาศัยแห่งใหม่...

รู้หรือกว่าไม่ได้เข้ามานั่ง ๆ นอน ๆ เป็นลูกคุณหนู แต่บ้านหลังใหญ่โตขนาดนี้ อย่างไรก็ตามห้องนอนของคนงานก็คงไม่มีทางเล็กไป

กว่าเรือนไม้เก่าของวัดที่เขาเคยพำนักพักอาศัยอยู่เป็นแน่แท้

“พชรกับพิมไม่อยู่หรือเตยหอม”

“ด้านในคะท่าน กำลังสนทนากับชินแสหลิ” เจ้าของชื่อซึ่งเป็นคนงานที่อาวุโสที่สุดเอ่ยตอบออกมา ท่าทางของหญิงมีอายุคนนี้ทั้งสุขภาพทั้งสัรวม ทำเอาเด็กใหม่อย่างแสงรวีเริ่มทำตัวไม่ถูกขึ้นมาจริง ๆ เสียแล้ว

“ชินแสหลิ?...ไปกันเถอะแสงรวี เราเข้าไปด้านในกัน ฉันจะพาเธอไปรู้จักกับคนอื่น ๆ”

“ครับ” คนมาใหม่เพียงแค่ขานรับ มือเรียวยกขึ้นกระชับสายกระเป๋าท่ีพาดอยู่บนบ่า ก่อนจะออกเดินตามหลังของผู้เป็นเจ้าของบ้านไป

แสงรวีแทบอ้าปากค้างกับภาพที่ได้เห็นตรงหน้า ด้านนอกตัวเรือนว่าสวยแล้ว ด้านในก็งดงามไม่แพ้กัน เครื่องเรือนข้าวของเครื่องใช้ต่าง ๆ ถูกเลือกสรรมาอย่างประณีต แม้แต่กรอบวงกบบานประตูลายไทยยังดูวิจิตรสวยงาม บ่งบอกรสนิยมของเจ้าของบ้านได้ว่านอกจากจะฉลาดเลือกและพิถีพิถันยังเป็นบุคคลที่มีเงินถุงเงินถึงอีกด้วย เอาเข้าจริงแล้วสำหรับแสงรวี อาคารใหญ่โตหลังนี้ไม่ควรเรียกว่าบ้านเลยด้วยซ้ำ ควรใช้คำว่าคฤหาสน์หรือวัง...จะเหมาะสมเสียมากกว่า

“คุณพฤทธิ”

“ชินแสหลิ” คำทักทายสั้น ๆ เกิดขึ้นในตอนท่ีพฤทธิพาคนอายุน้อยเดินมาถึงหน้าห้องรับรองแขก เป็นจังหวะเดียวกับท่ีคนด้านในก้าวเท้าออกมาแบบพอดิบพอดี

แสงรวียกมือขึ้นกระพุ่มไหว้ผู้ใหญ่ทั้งสามคน สองในสามรับไหว้ตามปกติ มีเพียงชายผมขาวที่สวมใส่เสื้อคอจีนเท่านั้นท่ีมองมาทางเขาด้วยสายตาที่ยากจะอธิบาย

“สบายดินะครับคุณพฤทธิ”

“ดีครับ ชินแส”

“ปีนี้อายุหกสิบเก้าแล้ว ยังดูหล่อเหมือนสมัยหนุ่ม ๆ เลยนะ ครับ”

คำชมมิได้ฟังดูเกินจริงแต่อย่างใด ทว่าเป็นอีกครั้งที่แสงรวี นึกตกใจ พุทธิ์อายุห่างกับหลวงลุงจันทร์อยู่ถึงสี่ปี ทว่าคนตรงหน้า ยังกระฉับกระเฉงคล้ายผู้ใหญ่วัยกลางคนมากกว่าชายสูงวัย

“ชินแสงชมเกินไปแล้ว แล้วนี้จะกลับแล้วหรือ ฉันจะได้ให้ คนรถขับไปส่ง”

“ขอบคุณมากครับคุณพุทธิ์ ผมกำลังจะกลับพอดี อย่างไร ขอตัวก่อน รักษาเนื้อรักษาตัวด้วยนะครับ...แล้วพบกัน”

แสงรวีไม่รู้ว่าตนรู้สึกไปเองหรือเปล่ากับสายตาของคนที พุทธิ์เรียกว่าชินแสงหลี่ ประโยคท้ายนั้นอีกฝ่ายเบนสายตามาสบกับ เขาราวกับต้องการจะสื่อสารอะไรบางอย่าง...อะไรบางอย่างที่แสงรวี ไม่อาจเข้าใจความหมาย

มันน่าแปลก...แปลกมาก ๆ

“พชร พิม นีคือรวี แสงรวีหลานของจันทร์ คนที่ฉันบอกว่า จะพามาอยู่ที่นี้”

เวลานี้ภายในห้องรับแขกของคฤหาสน์สิทธิกรกลับเหลือเพียง ผู้ใหญ่ทั้งสามคน เด็กหนุ่มนั่งเฝ้าปรบมือประสานอยู่บนดัก มีโซ่ เพราะความสับสน แต่เวลานี้แสงรวีไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไร

“สวัสดิ์ครับ”

คำทักทายของเด็กหนุ่มถูกตอบกลับด้วยการรับไหว้ พิมพิลา ไม่ได้กล่าวอะไรมากมายนัก เหตุเพราะเธอยังคงวิตกกังวลกับคำทำนาย ของชินแสงหลี่ไม่ยอมเลิกรา

“สวัสดิ์รวี...หลวงพี่จันทร์สบายดีไหมครับคุณพ่อ ผมไม่ได้ เจอนานมากแล้ว” พชรทักทายคนมาใหม่แล้วหันมาถามกับผู้เป็น พ่อ

พุทธิ์เงยไปนาน ครู่หนึ่งคล้ายว่าจะมีรอยยิ้มบาง ๆ เกิดขึ้น บนใบหน้าก่อนจะเลื่อนรางจางหายไป

“สุขภาพไม่ค่อยดีเท่าไรหรอก ถึงได้ยอมติดต่อกันมา”

“ผมมีเพื่อนเป็นหมอเก่งๆ อยู่หลายคน หากคุณพ่ออยากให้ช่วยเหลืออะไรผมจะจัดการ...”

“ยังก่อนพร เรื่องสำคัญที่สุดในตอนนี้คือเรื่องของรวิ”

เจ้าของช็อกกลับมานั่งตัวเกร็งอีกครั้ง แสงรวิรู้สึกเหมือนตัวเองมาอยู่ผิดที่ผิดทาง มันค่อนข้างจะปรับตัวยากกับคนที่เพิ่งพบเจอกันครั้งแรก

“เดี๋ยวเรื่องห้องหับพินให้เด็กจัดการให้นะคะคุณพ่อ ชั้นสองยังมีห้องเหลืออยู่มาก”

“เอ่อ...คือ...”

“มีอะไรหรือรวิ” พฤทธิ์สังเกตเห็นอาการของคนอายุน้อยกว่าจึงเอ่ยปากถามขึ้น

เด็กหนุ่มสบตากับผู้ใหญ่ทั้งสามคน ก่อนจะเอื้อมเอ่ยความต้องการของตัวเองเสียงแผ่ว

“ถ้าจะกรุณา...ให้รวิพักรวมกับพี่ๆ คนอื่นๆ ในบ้านจะได้ไหมครับ ขอให้รวิได้เป็นคนงานคนหนึ่งในบ้านหลังนี้จะดีกว่า พวกกันตามตรง...หากให้เป็นผู้รับอยู่ฝ่ายเดียว รวิไม่สบายใจ ถือเสียว่าให้รวิได้ทำงานแลกกันแบบนี้จะได้หรือไม่ครับ”

ประโยคที่ขอร้องของเด็กหนุ่มยิ่งตอกย้ำความคิดในใจของพฤทธิ์ แสงรวิช่างซึ้งใจ ไม่ต่างอะไรกับจันทร์ทศพลญาณ ส่ายเล็ดเล็กน้อยอย่างไม่มีผิดเพี้ยน

“เอาอย่างนั้นหรือ”

“ครับ” คนอายุน้อยที่สุดในวงสนทนายืนยันคำเดิม แสงรวิค่อนข้างคิดหนัก แม้ว่าเดิมทีจิตใจเขาจะไม่หาความสบาย แต่ถ้าจะให้มาติดทนสมอผู้มีพระคุณ...นอนร่วมเรือน เขาคิดว่ามันคงไม่ใช่เรื่องที่เหมาะที่ควรเท่าไรนัก

“เอาเถิด ฉันไม่ขัดศรัทธาของเธอหรอก ขาดเหลืออะไรก็ให้มาบอกฉันก็แล้วกัน” เจ้าของคฤหาสน์ตัวจริงกล่าวอย่างใจดี พาให้

คนคิดไปไกลจนเกิดความกังวลขึ้นในตอนแรกเผยรอยยิ้มออกมาได้บ้าง

“ขอบพระคุณครับคุณพฤทธิ์” คนตัวเล็กพรูฬมหายใจ อย่างน้อยๆ สภาพแวดล้อมของผู้คนที่นี้ก็จะห้อมล้อมไปด้วยบุคคลที่เต็มใจต้อนรับเขาอย่างแท้จริง...เห็นทีการอยู่อาศัยที่นี่คงจกไม่ยากนัก

สัปดาห์แรกกับการย้ายมาพำนักอาศัยในที่อยู่ใหม่ แสงรวี
ค่อนข้างปรับตัวกับผู้คนในบ้านได้อย่างรวดเร็ว เขาไม่มีปัญหาอะไรกับการที่จะต้องมาพักอยู่ที่เรือนหลังเล็ก ที่นี้สะดวกสบายกว่าตอนที่เขาอยู่อยุธยามากโข

ตั้งแต่การที่คนงานเกือบทุกคนมีห้องพักแยกกันในเรือนหลังนี้ แม้ว่าข้าวของเครื่องใช้จะไม่ได้หรูหรา หรือมีห้องกว้างขวางเทียบชั้นกับห้องในคฤหาสน์หลังใหญ่ แต่เท่านี้มันก็เพียงพอแล้วสำหรับคนที่ไม่เคยมีอะไรเป็นของตัวเองมาตลอดทั้งชีวิต

“วันนี้มีอะไรให้วีช่วยหรือเปล่าจะป่าหอมเตย” เด็กหนุ่มขยับเข้าไปหาหัวหน้าคนงาน ผู้อาวุโสที่มีอำนาจการตัดสินใจมากที่สุด ในเรือนหลังน้อย แสงรวีจำเธอได้จากวันแรกที่เดินทางมาถึง เธอคือสาวรับใช้คนที่พฤทธิ์คุยด้วย

“งานตรงนี้ไม่มีอะไรมากหรอกวี หากอยากช่วย ป่าวานไปเก็บดอกมะลิมาเตรียมลอยน้ำจะดีกว่า คุณๆ เขาชอบทาน”

“ได้จ้ะ รวีจัดการให้เอง” เด็กหนุ่มยิ้มก่อนจะคว้าตะกร้าสานที่วางอยู่ใกล้ๆ ขึ้นมาถือ ขาเรียวก้าวออกจากเรือนหลังเล็ก ตั้งใจว่าจะลัดเลาะไปตามทางเดินทอดยาว ทว่าเสียงของใครบางคนกลับเรียกรั้งให้ต้องหยุดชะงัก

“ประจบเก่งดีนี่ ฉันคงต้องครูปักลักจำไปใช้บ้าง”

หากจะบอกว่าการมาอยู่ที่นี่มันราบรื่นไปเสียทุกอย่างคงจะไม่ใช่ความจริงที่ถูกต้องนัก แสงรวีถูกพูดซ้ำจน เด็กหนุ่มตัวพอม

ผิวขาวเหลืองที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกันเขม่นอย่างไร้ที่มาที่ไป
แต่จะว่าไม่มีที่มาที่ไปก็ไม่เชิงหรอก เท่าที่ทราบมาจากคนอื่น
พูดซ้อนเป็นหลานของหอมเตย และห้องที่เขาเข้าไปอยู่นั้น เดิมที
มันเป็นของอีกฝ่าย...

“แกรู้บ้างไหม ห้องที่แกเข้าไปอยู่มันเป็นห้องที่ใหญ่ที่สุดของ
เรือนหลังเล็ก” เมื่อเห็นว่าแสงรวีนิ่งเงียบ เด็กหนุ่มที่อายุไล่เลี่ยกัน
จึงเปิดฉากหาเรื่องต่อความขื่นมาทันที

“...”

“ฉันถูกสั่งย้ายห้องไปอยู่ในห้องที่เล็กกว่าเดิม มันก็เพราะแก
รู้บ้างไหมว่าแกทำคนอื่นเขาเดือดร้อน!”

“ไม่ใช่หน้าที่ของฉันที่จะต้องรู้” คนตัวขาวเอ่ยเสียงเรียบ นับ
เป็นคำแรกเลยละมั้งที่แสงรวีเอ่ยตอบได้ อันที่จริงหากอีกฝ่ายมาพูด
คุยกันดี ๆ แสงรวีคงรู้สึกผิดอยู่ไม่น้อยที่การมาของเขาพลอยทำให้
คนอื่นต้องลำบากไปด้วย แต่เพราะพูดซ้อนไม่ได้มาในรูปแบบมิตร
อีกฝ่ายแสดงท่าทีชัดเจนว่าไม่ชอบขี้หน้ากัน ดังนั้นแสงรวีจึงไม่คิด
จะรักษาน้ำใจของคนที่ยืนอยู่ตรงหน้า ตามคติในชีวิตของตัวเองที่เคย
ตั้งไว้...

ใครดีมาไรรู้คนนี้จะดีตอบ แต่หากใครร้ายใส่ละก็ แสงรวีจะ
เอาคืนให้ลืมไม่ลงเลยคอยดู

“ที่อยู่อย่าไม่มีคนสั่งคนสอนหรือว่าเวลาทำคนอื่นเขาเดือดร้อน
จะต้องปฏิบัติตัวอย่างไร”

“ฉันว่าคนที่นี้เขาคงจะสอนสั่งมาดีอยู่แล้ว แต่ท่าทางนาย
คงจะไม่ได้จำอะไรมาเลย” แสงรวีเลี้ยงที่จะตอบคำถามชวนทะเลาะ
ด้วยการสวนคำพูดประเภทเดียวกันกลับไปแทน

“เอ๊ะ ไรรู้!”

“อะไร ไ้พูดซ้อน!” แรงแมาแรงกลับเป็นสองเท่า แสงรวีไม่คิด
อ่อนข้อให้คนที่เข้ามาล้ำเส้นกัน ใบหน้าหวานเขิดขึ้นสู้สายตาวอย่าง
ไม่คิดหลบ ทำเอาพูดซ้อนได้แต่เข่นเขี้ยวเคี้ยวฟันในใจ

“หยิ่งคอต้งไปเถอะ แก้มันก็คนใช้เหมือนกันนั่นแหละวะ”
 “รู้ตำแหน่งหน้าที่ดีแล้วจะมายืนไร้ประโยชน์อยู่ตรงนี้ทำไมล่ะ”
 “มึง!...”

“หากอยากจะย้ายกลับมาอยู่ที่ห้องเดิม เชิญไปเรียนบอกกับ
 คุณพดด้ฐเอนุ่น ไม่ใช่มายืนหาเรื่องคนอื่นอยู่แบบนี้”

คำบอกของแสงรวีย้งทำให้พุดซ้อนเกลียดชังคนตรงหน้าเพิ่ม
 ขึ้นเป็นทบทวี ในสายตาของเด็กหนุ่มเขารู้สึกว่าแสงรวีนั้นเป็น
 ประเภทบุคคลสร้างภาพ ใ้ที่ทำได้อ่อนน้อมต่อหน้าผู้หลักผู้ใหญ่
 ช่างเป็นความลวงโลกจอมปลอมผิดกับคนที่ยืนอยู่ต่อหน้าเขาใน
 เวลานั้นสันดี

“ฝากไว้ก่อนเถอะมึง!” พุดซ้อนชี้หน้าคู้กรณด้วยแววตาเกลียด
 ชัง จากตอนแรกแค่แะเม่นในเวลานี้ขอใช้นิยามคำว่าเกลียดเข้าได้เลย
 น่าจะเหมาะสมที่สุด

แสงรวีลอบถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ เขาไม่สนใจหรอกว่า
 ใครจะชอบหรือไม่ชอบชี้หน้ากัน บนโลกนี้มีคนตั้งมากมายเท่าไร
 หากจะให้ทุกคนมารักมาชอบพอทั้งหมดคงจะเป็นไปไม่ได้...

ร่างเล็กปิดความฟุ้งซ่านให้หลุดลอยไป กระชับตะกร้าสานใน
 มือแน่นขึ้นเล็กน้อย ก่อนขารียวขาวจะออกเดินไปข้างหน้าอีกครั้ง
 มีจุดหมายปลายทางคือสวนดอกไม้ฝั่งซ้ายของตัวคฤหาสน์...

บนอาคารชั้นสองที่ห้องรับรองปีกซ้ายติดกับสวนไม้ดอก
 ไม้ประดับ พดด้ฐทอดสายตามองวิวเบื้องล่าง ในขณะที่เงียหูฟัง
 จับใจความเรื่องที่ลูกชายกับลูกสะใ้คู่กันได้ว่าชินแสหลั้ทำนายว่า
 พระเพลิงหลานชายของเขาจะกลับมาไทยเพราะเรื่องของคู่ครอง
 ‘คู่ของเขาไม่ใช่สตรีเพศ คุณค่าของความรักไม่ได้ขึ้นอยู่กัขชาติ
 ตระกูลหรือเพศสภาพ คุณนายลองมองหาจากคนใกล้ตัวเสียก่อนเกิด
 จงเชื่อในสัญชาตญาณ’

คำทำนายที่พิมพิลาพุดซ้ำ ๆ จนพดด้ฐจำได้ขึ้นใจนั้นดังก้อง

สะท้อนไปมาในความคิด ประมุขสูงสุดของบ้านจุดชิการ์ขึ้นสูบล้อยให้วันขาวลอยละล่องอบอวลอยู่ในปาก อึดใจหนึ่งถึงพ่นออกมาอย่างช้าๆ เป็นจังหวะเดียวกับที่ใครบางคนก้าวเข้ามาอยู่ในครรลองสายตา เด็กหนุ่มจากอยุธยาที่เขาเพิ่งจะรับมาอยู่ในความดูแล ท่าทางอีกฝ่ายดูคล่องแคล่ว ในมือถือตะกร้าสานเดินตรงดิ่งมาหยุดอยู่ที่พุ่มดอกมะลิด้านล่าง

“ดิฉันคิดไม่ตกจริง ๆ นะคะคุณพี่ว่าจะเป็นใคร...คุณพ่อมีใครในใจเอาไว้บ้างหรือเปล่านั้นคะ”

คำถามของลูกสะใภ้จุดให้พฤทธิกลับมาใช้สมองครุ่นคิดอีกครั้ง คนที่จะเหมาะกับพระเพลิง..เหมาะสมกับสิทธิกรก็ดึไปแล้วเป็นผู้ชายอย่างนั้นหรือ...

“แสงรวี...” ไวเท่าความคิดกับชื่อที่หลุดออกไป

พชรไม่ได้มีท่าทีแปลกใจ ชายวัยกลางคนยังคงสงบนิ่งเพื่อรอฟังคำอธิบาย ส่วนพิมพิลาก็ยังไม่ได้เอ่ยขัดอะไรออกมาเช่นกัน

พฤทธิปล่อยให้ตนเองเพลิดเพลินกับกลิ่นใบยาสูบ พลังใช้สมองไตร่ตรองทบทวนเข้าถึงคำพูดสุดท้ายที่จันทกรพูดกับเขาก่อนกลับมา

‘ฝากหลานชายคนนี้ด้วย อาตมามีหลานแค่คนเดียว อายุขัยไม่เอื้ออำนวยที่จะดูแลเขาไปได้ตลอดรอดฝั่งแล้ว หากไม่เป็นการรบกวนโยมพี่จนเกินไป...อาตมาฝากแสงรวีไว้ ช่วยเมตตาเขาสักหน่อยเถิด’

อีกฝ่ายคงลืมไปแล้วว่าหากจะนับกันที่อายุ พฤทธิเองก็ไม่แน่ใจว่าจะอยู่ดูแลเด็กหนุ่มคนนี้ได้อีกสักกี่ปี จะตัดสินใจฝากให้ใครอื่นดูแลเขาก็ไม่ไว้ใจ แต่ถ้าเป็น...พระเพลิงหลานชายของเขาละก็ทางเลือกนี้ย่อมดีที่สุดแน่

“ชินแสเหลืได้ให้คำทำนายอะไรไว้เพิ่มเติมอีกหรือเปล่า”

“มีคะคุณพ่อ ท่านบอกไว้ว่าคู่ครองของตาเพลิงคนนี้จะมียายุตกดวงเลขเก้า และมีใช้คนพื้นเพในพระนคร”

คำบอกเล่าจากปากของพิมพิลาทำให้พฤทธิพนธ์นึกไปถึงบทสนทนาบนรถระหว่างเขากับเด็กหนุ่มเมื่อไม่กี่วันก่อน...

‘ปีนี้อายุเท่าไรแล้ว’

‘สิบเก้าครับ’

‘ไม่อยากจะเชื่อเลย...ว่าอะไรๆ จะบังเอิญได้ถึงเพียงนี้...’

“ฉันคิดว่าฉันเจอแล้วละ คนที่จะมาเป็นว่าที่หลานสะใภ้ของตระกูลเรา”

“คุณพ่อนหมายถึง...?”

“แสงรวี”

พฤทธิพนธ์เชื่อเด็กหนุ่มอย่างหนักแน่น พลาบอกกับตัวเองในใจว่าบางทีทั้งหมดนี้...อาจไม่ใช่แค่ความบังเอิญ แต่เป็นเรื่องของโชคชะตาฟ้าลิขิตก็เป็นได้...

เสียงอีกทีกรึกโครมในครัวดังขึ้นระหว่างการทำม้อเย็น
 นุ่นหนึ่งในสาวใช้วิ่งแจ้นเสียงดังตึงตึงกลับเข้ามาในเรือนครัวด้วยท่าทีกระตือรือร้น หญิงสาวกระหืดกระหอบ ท่าทางเร่งรีบเสียจนผิดวิสัย

“น้ำใหม่จะ พี่นุ่น” คนเด็กกว่าที่นั่งอยู่ไม่ไกลไม่ไกลหยิบยื่นน้ำไปให้คนที่ถือว่าอาศัยอยู่ได้ชายคาร่วมเรือนเดียวกัน

หญิงสาวฉีกยิ้มกว้างเอ่ยขอบอกขอบใจเสียยกใหญ่ ก่อนจะรับขันน้ำลอยดอกมะลิไปดื่ม

“ขอบใจนะจะพ่อร์วีของพี่ แสนดีเหมือนหน้าตา”

“มีอะไรหรือพี่นุ่น วังตึงตึงมาอย่างนี้ เดียวป่าหอมเคยเห็นเข้าก็เอ็ดเอาหรือ”

“อើ นังพริก ป่าหอมเคยไม่ว่างมาดุด่าฉันหรือ เพราะรายนั่นนะคงมัวแต่ตั้งใจที่คุณหนูของพวกเรากำลังจะกลับมา!”

“พี่ว่าอะไรนะ คุณหนู? คุณพระเพลิงกำลังจะกลับมาอย่างนั้นหรือ?”

“เออ! ฉันได้ยินกับหูว่าคุณผู้หญิงบอกให้ป่าหอมเตยเตรียม
ทำความสะอาดห้องให้คุณหนูอย่างเร่งด่วนที่สุด”

สิ้นคำยืนยันนั้นแสงวรัวสีก็เหมือนรอบข้างเกิดปรากฏการณ์
ผิงแตกรัง เสียงอ้ออิงซังแซ่ภายในโรงครัวเล่นเอาคิ้วเรียวสวายเป็น
อันดับสูงชันด้วยความมึนงงสงสัย

คุณหนูพระเพลิง...นี่ใครกัน

“อ้าว ๆ นี่ ตลาดแตกหรืออย่างไร เสียงดังไปถึงฟากกระโน้น
นุ่น พริก สายป่าน ยายบัว ไหวกเหวอะไรกัน” หอมเตยเดินเข้ามา
ในเรือนครัวด้วยท่าทีน่าเกรงขามไม่ต่างจากทุกครั้ง ทำเอาผิงผิงที่
ส่งเสียงหึ่ง ๆ อยู่ก่อนหน้านี้เป็นอันแตกพ่ายไปคนละทิศคนละทาง
“เปล่าจะป่า พวกเรากำลังรีบเร่งทำอาหารมือเย็นให้พวกคุณ ๆ
เขาอยู่จ๊ะ”

“ดี เร่งมือเข้า เสร็จแล้วจะได้ไปตั้งโต๊ะ อย่าสายเข้าใจไหม”

“ทราบแล้วจะป่าหอมเตย”

“แสงวรั...”

“จ๊ะป่า” เจ้าของชื่อเงยหน้าจากกอดดอกมะลิเพื่อขานรับ

“ถือน้ำลอยดอกมะลินั่นตามป่ามา คุณท่านทั้งสามเรียกหา
เธอ”

คำบอกของคนอายุมากกว่าทำให้ร่างบางหยุดชะงัก อีกครั้ง
กับการที่คิ้วเรียวได้รูปขมวดเข้าหากัน พร้อมกับความสงสัยที่ก่อตัว
ขึ้นในจิตใจ

ผู้ใหญ่ทั้งสามเรียกหาเธออย่างนั้นหรือ...มีเรื่องอะไรกัน...?

“ไปเถอะวรี อย่าปล่อยให้คุณ ๆ เขารอนาน”

“จ๊ะ พี่นุ่น” เสียงของนุ่นเรียกสติให้ร่างเล็กรู้สึกตัว มือบางรีบ
คว้าเอาภาดใส่แก้วน้ำ รวมไปถึงเหยือกกระเบื้องเคลือบที่มีน้ำลอย
ดอกมะลิदानในขึ้นมามีถือไว้ ก่อนจะผุดลุกขึ้นเดินตามผู้อาวุโสไป

พุดช้อนตัววัดสายตามองตามหลังของคนทีเพ่งจะผละจาก
เด็กหนุ่มวางช้อนส้อมจานกระเบื้องที่เซ็ดเสร็จแล้วลงกับโต๊ะไม้แรง ๆ

ด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์ พลังครุ่นคิดหาเหตุผลอยู่ในใจว่าพวก
คุณๆ ตามไอ้เด็กวัดคนนั้นไปหาถึงบนเรือนใหญ่เพื่ออะไร...

ยานอวกาศ

๒

พระเพลิง สัทธกรกาลป์

ภายในห้องรับรองแขกชั้นล่างของคฤหาสน์ พชรมองดูคนที่ได้ชื่อว่าเป็นบิดากำลังสนทนากับคู่ชีวิตตนด้วยท่าที่เป็นจริงเป็นจัง แน่นอนว่าหัวข้อการพูดคุยยังคงหนีไม่พ้นจากเรื่องคำทำนายของซินแสหลี่

“แสงรวีอายุสิบเก้า ไม่ได้เกิดและเติบโตที่กรุงเทพฯ อย่างแน่นอน ฉันมั่นใจ”

“จริงหรือคะ พิมไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเราจะเจอคู่ของตาเพลิงง่าย ๆ แบบนี้” หญิงสาวพูดด้วยน้ำเสียงที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความปิติยินดี เธอถอนไม่หลับมาหลายวันแล้ว ทั้งหมดเกิดจากความกังวลจนไม่สามารถใช้ชีวิตอย่างปกติสุขได้เลย

“ฉันก็ไม่อยากเชื่อเหมือนกัน...พิม พชร”

“ครับคุณพ่อ”

“ถ้าฉันอยากให้รู้เกี่ยวกับตาเพลิงหมั้นหมายกัน พวกเธอจะว่าอย่างไร” พุทธิธำตั้งคำถามด้วยความใคร่รู้

แน่นอนว่าสำหรับพชรที่เหลือบิดาเป็นหลักใหญ่อยู่เพียงแค่มารดาคนเดียว เขาย่อมตามใจท่านอย่างไม่มีข้อกังขา ส่วนพิมพิลาเอง

รายนันเชื่อคำทำนายของซินแสหลี่สุดจิตสุดใจ จึงเห็นดีเห็นงามตามหัวเรือใหญ่ ทำหน้าที่เป็นลูกคู่ลูกรับได้อย่างลงตัว

“ถ้าหนุรวีอายุสิบเก้าและไม่ใช่คนพระนคร ตรงตามคำทำนายขนาดนี้ พิมไม่มีทางขัดคำขอของคุณพ่ออย่างแน่นอนค่ะ”

“แต่ฉันมีเหตุผลอื่นมากกว่าเรื่องของคำทำนาย...” พุทธรีเริ่มต้นอธิบายให้ลูกชายและลูกสะใภ้ได้เข้าใจถึงความต้องการอีกประการหนึ่งของตน เขาอยากมีคนที่ไว้ใจได้มากคอยดูแลแสงรวี... และพระเพลิงคือคนที่พุทธรีไว้ใจมากที่สุด

“พิมไม่มีปัญหาเรื่องให้ตาเพลิงดูแลหนุรวีหรอกนะคะคุณพ่อ ขอแค่เด็กทั้งสองคนหมั่นหมาย มุ่งานมงคลใหญ่ในบ้านเรากายในปีนีเท่านั้นเป็นพอแล้วค่ะ พิมบอกตามตรงนะคะคุณพ่อ พิมเป็นห่วงความปลอดภัยของลูก”

“ฉันเข้าใจดี”

“ปัญหาไม่ได้อยู่ที่พวกเราหรอกครับ หากจะมีใครสักคนที่ทำให้เรื่องนี้มันยุ่งยาก คงหนีไม่พ้นหลานชายของคุณพ่อ” พุทธรีที่เจียบอยู่นานออกความเห็นถึงปัญหาใหญ่ที่พวกเขาทุกคนต่างรู้ดี การจะทำให้พระเพลิงยอมเดินทางกลับมานั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเลย...

“บอกตาเพลิงว่าพ่อป่วย”

“แต่คุณพ่อคะ...แบบนี้มันจะดีหรือคะ” ครั้งนี้คนที่เห็นด้วยมาตั้งแต่ต้นเกิดอาการชะงักงัน เหตุเพราะพิมพิลาไม่ยอมใช้อาการเจ็บป่วยของผู้หลักผู้ใหญ่มาล่ออ้าง เธอค่อนข้างจะถือเคล็ดในเรื่องของคำพูด

“ถ้าไม่บอกอย่างนี้ แล้วบอกความจริงทั้งหมด เราคงได้เห็นตัวเจ้าเพลิงหรอก ดีไม่ดีคงเตลิดหนี พิมลองหาคำมาหลอกล่อใช้ดูเถิด คนเป็นแม่คงพอจะรู้ว่าต้องรับมือกับลูกชายอย่างไร”

พิมพิลารู้ว่าพุทธรีพูดถูกทุกประการ หากไม่กล่าวอ้างในเรื่องที่มีน้ำหนักมากพอ พระเพลิงคงไม่มีทางยอมกลับมาง่าย ๆ

“แล้วกับรวิล่ะครับคุณพ่อ จะบอกให้เขารู้เลยไหมครับ”

“ยังก่อน...รอให้ตาเพลิงกลับมาคุยว่ากัน อย่าเพิ่งทำตื่นตูมไป ให้เวลาเขาสักหน่อย”

พชรที่เห็นดีเห็นงามด้วยพยักหน้ารับ จังหวะเดียวกับที่หอมเตยเดินเข้ามาในห้องรับแขกพร้อมกับคนตัวบางที่ถือถาดใส่เหยือกน้ำตามมาติด ๆ บทสนทนาเคร่งเครียดก่อนหน้านี้จึงเป็นอันต้องจบลงไปด้วยปริยาย

“คุณท่านคะ แสงรวีมาแล้วค่ะ” เธอกล่าวก่อนจะขอปลิกตัวออกไปดูแลความเรียบร้อยเกี่ยวกับการตั้งโต๊ะอาหารมื้อเย็นอย่างรู้งาน เหลือไว้เพียงเด็กหนุ่มอายุน้อยกับเจ้านายทั้งสามคนของคฤหาสน์

“ถืออะไรมาจ๊ะ เอามาวางตรงนี้ดีไหม”

คำบอกของพิมพิลาทำให้คนเด็กกว่าขยับไปวางถาดใส่เหยือกน้ำลงบนโต๊ะทรงเหลี่ยมที่สูงเพียงระดับเข่า แสงรวีเตรียมจะทรุดตัวลงนั่งบนพื้นห้อง แต่เสียงทุ้มทรงอำนาจของประมุขใหญ่กลับเอ่ยขัดขึ้นเสียก่อน

“มานั่งบนนี้”

“คือรวี...”

“มาเถะรวี ที่นั่งยังเหลืออีกตั้งมาก” พชรช่วยล้าทับให้คนเด็กกว่าสบายใจ

คนอายุน้อยที่สุด ณ ที่นี้จำยอมพยักหน้า ก่อนเลือกทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตัวริมสุด อีกครั้งที่ร่างเล็กไม่รู้ว่าจะเอามือไม่ไปวางไว้ที่ตรงไหน ท้ายที่สุดถึงมาจบลงตรงตำแหน่งหัวเข่าทั้งสองข้าง

“เป็นอย่างไรบ้าง มาอยู่ที่นี่ได้หลายวันแล้ว มีปัญหาอะไรติดขัดหรือเปล่า” พฤทธิ์เปิดประเด็นด้วยคำถามที่ตนเองต้องการรู้ รอไม่นานนักรัษะเล็ก ๆ ของคนอายุน้อยก็สั้นเบา ๆ

“ไม่มี ไม่มีปัญหาอะไรเลยครับ ที่นี้สะดวกสบายมาก” หากไม่นับเรื่องที่เขามีปัญหากับพุดซ้อนในเรื่องไร้สาระ ก็คงมีอีกปัญหาเดียวเท่านั้นที่แสงรวีรู้สึกว่ามันยุ่งเหยิงเกินกว่าจะหยิบยกขึ้นมา

พูดให้ใครได้ฟัง...

เรือนนอนกับข้าวของเครื่องใช้ต่าง ๆ มันก็สะดวกสบายดีอยู่หรอก เพียงแต่ว่าไม่รู้ทำไมแสงรวิถึงได้รู้สึกแปลก ๆ ทุกครั้งยามที่พระอาทิตย์ตกดิน ส่วนหนึ่งอาจเพราะหน้าต่างห้องของเขามันตรงกับตึกใหญ่ ทุกครั้งที่มองขึ้นมามันชวนให้รู้สึกขนลุกแปลก ๆ บอกไม่ถูก

“ไม่มีแล้วทำหน้านี่ควัซมวดทำไมกัน”

“ระ...รวิทำหรือครับ” คำถามซื่อ ๆ ทำเอาคนมีอายุที่เหลือหัวเราะด้วยความเอ็นดู ส่งผลให้คนเด็กกว่าผู้ตรอยยิ้มเจื่อนขึ้นมาประดับบนใบหน้าขาว

“ถ้าขาดเหลืออะไรบอกฉันได้เสมอ หลานของจันทกรก็เหมือนหลานของฉัน”

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีครับคุณพ่ฤทธิ์” แสงรวิยืนยันคำเดิม เขาจะไม่นับเอาเรื่องไม่เป็นเรื่องและไร้สาระขึ้นมาพูด เพื่อความสบายใจของคนถาม

“ดีแล้วละ”

“แสงรวิจ๊ะ”

“ครับคุณพิมพิลา?” เด็กหนุ่มหน้าหวานขานรับคำเรียก พลางเบนสายตาไปยังคู่สนทนาอีกคน

คุณนายของตระกูลสิทธิกรกลับมือบรอยยิ้มพิมพิลาให้ ก่อนจะเริ่มเปิดประเด็นตะล่อมถามถึงสิ่งที่ตนเองต้องการจะรู้

“ปิ่นรวิอายุเท่าไรแล้วจ๊ะ” แม้จะได้ฟังจากคำบอกเล่าของพ่ฤทธิ์แล้ว แต่พิมพิลา ยังคงต้องการคำยืนยันจากเจ้าตัวอีกครั้งเพื่อความชัดเจน

“สิบเก้าครับ”

“แล้วเป็นคนจังหวัดพระนครศรีอยุธยามาตั้งแต่เกิดเลยหรือเปล่า”

“ใช่ครับ...รวิอยู่ที่วัดมาตั้งแต่จำความได้เลยครับ คุณพิมพิลา

มีอะไรหรือเปล่าครับ”

“เปล่าหรอกจ้ะ ฉันแค่คิดถึงตอนที่เคยไปเที่ยวที่อยุธยาสมัยสาว ๆ ที่นั่นวัดวาอารามมีมากนัก” เจ้าของรอยยิ้มหวานหยดกลมเกลื่อนพิรุณด้วยคำพูดที่เจือปนไปกับเสียงหัวเราะใส พาให้คนฟังพยักหน้าหงิก ๆ รับรู้

“ครับ แต่รียูอยู่แต่วัด ไม่ค่อยได้ออกไปไหน...”

“เป็นเด็กดีสินะ น่าเอ็นดูเชียว”

คำชมจากผู้ใหญ่ทำให้คนตัวเล็กตกอยู่ในสภาวะอาการทำตัวไม่ถูก มือเล็กๆขื่นเหงาหลังค่อน้อย ๆ ก่อนจะกระแอมกระไอหาทางเปลี่ยนเรื่องในตอนที่ยายตาเหลือบไปเห็นข้าวของที่ตัวเองถือติดมือมาจากครัวด้วย

“จริงสิ คุณ ๆ จิบน้ำสักหน่อยดีกว่าไหมครับ รวียูทำมาให้...นี่ครับ” มือเรียวกว่าเหยือกกระเบื้องเคลือบราคาแพงขึ้นมา รินน้ำลอยดอกมะลิลงในแก้วทั้งสามใบก่อนจะส่งให้พฤทธิเป็นคนแรกตามด้วยพชรและพิมพิลาตามลำดับ

“ขอบใจจ้ะ เธอเป็นคนเก็บดอกมะลิขึ้นหรือวันนี้”

“ใช่ครับ รวียูเพิ่งทราบว่าที่นี่มีสวนดอกไม้ด้วย เห็นมีต้นดอกอัญชันขึ้นอยู่เต็มเลย เอาไว้รวียูทำน้ำอัญชันให้คุณ ๆ ทานดีไหมครับ”

“พอดีเลย คุณพ่อของคุณพี่ชอบดื่มน้ำอัญชันอยู่แล้วนี่คะ คงต้องรบกวนรวียูแล้วละ”

“รวียูยินดีครับ”

“งั้นไว้...สักวันอาทิตย์หน้าค่อยทำนะจ๊ะ” พิมพิลาคำนวณวันคร่าว ๆ ที่คาดว่าลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของตนจะเดินทางกลับมาถึง ห่วงวียูกำลังคนคลี่ม้วนที่ที่คนเด็กกว่าตอบรับอย่างไม่มีข้อสงสัยใด

“ครับ”

“เดี๋ยวอยู่ทานมื้อเย็นด้วยกันที่นี้ก่อนสิ” พชรเอ่ยด้วยน้ำเสียงใจดี

ทว่าคนชอบคิดเยาะริบส่ายหน้าปฏิเสธเสียยกใหญ่ แค่นี้เขาก็เกร็งจะแย่แล้ว ชินให้ไปนั่งร่วมโต๊ะรับประทานอาหารเย็นด้วยกัน มีหวังทำตัวไม่ถูกยิ่งกว่านี้แน่

“ไม่ดีกว่าครับ รวี...”

“อยู่เถอะ ถือเสียว่าทานมื้อเย็นเป็นเพื่อนคนแก่ หวังว่าเธอคงจะไม่รังเกียจ”

พูดมาถึงขนาดนี้แล้วจะให้ตอบอะไรได้ ห้ายที่สุดแสงรวีจึงต้องมานั่งร่วมโต๊ะรับประทานอาหารมื้อเย็นกับคุณๆ เจ้าของบ้านอย่างไม้อาจหลีกเลี่ยง

สำหรับบนโต๊ะมีสีสันหลากหลายน่ารับประทาน รสชาติความอร่อยที่ได้ลิ้มลองผนวกกับความใจดีของคุณท่านทั้งสาม ทำให้บรรยากาศไม่ได้น่าอึดอัดอย่างที่คิด แสงรวีค่อนข้างรับประทานได้เยอะ กว่าที่จะจบบื้อเล่นเอาอึดท้องเสียจนลุกเดินแทบไม่ไหว

“จะกลับเรือนเล็กแล้วหรือ”

ขาริเวณหยุดชะงักก่อนจะหมุนตัวหันหลังกลับมาทางต้นเสียง พุทธรียืนอยู่ตรงบันได ทอดสายตามองตรงมายังคนที่อายุน้อยกว่าตัวเองหลายสิบปี

“ครับ คุณพุทธรียากได้อะไรหรือเปล่าครับ”

“ซาร์อ่อนล็กแก้วก่อนนอนคงดี”

“เดี๋ยวรวีไปจัดการมาให้ คุณพุทธรีย่อย...”

“ฉันทนไปด้วยดีกว่า จะได้ออกกำลังขาสักหน่อย” เจ้าของคฤหาสน์พูดแค่นั้นก็ก้าวลงบันไดมายืนเคียงข้าง

เด็กหนุ่มเรียนรู้อย่างรวดเร็วว่าการขัดใจผู้ใหญ่เป็นเรื่องที่กระทำไปก็ไร้ประโยชน์ ถึงได้ปล่อยเลยตามเลย

ห้องนาคาด้านบนเริ่มถูกความมืดมิดเข้าปกคลุม แสงสุดท้ายของวันกำลังจะถูกกลืนหายลับไปกับขอบฟ้า แสงรวีหยุดฝีเท้าลงในตอนที่รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างตกลงมาตรงหน้า

“...” ร่างเล็กยอบกายลงคิดว่าเธอตกไม้สืขาวขนาดเล็กขึ้นมา

พินิจพิจารณาในระยะใกล้ เขาไม่เคยเห็นดอกไม้ชนิดนี้มาก่อน กลีบของมันบิดเวียนไปทางด้านขวาคล้ายกับลักษณะของกังหัน ส่วนวงในของตัวดอกเป็นสีแดง มีกลิ่นหอมค่อนข้างแรงจัด

“ดอกกรณีการ์”

เสียงของใครอีกคนดังย่ำเตือนให้แสงรวีตระหนักได้ว่าเขาไม่ได้อยู่ ณ พื้นที่ตรงนี้เพียงแค่นคนเดียว คนตัวเล็กรีบผุดลุกขึ้นกลับมายืนตรง ก่อนจะหันกลับไปเผชิญหน้ากับคนที่ยืนอยู่ทางด้านหลัง

“ขอโทษครับ รวีแค่...ไม่เคยเห็นเลยมัวมองเพลินไปหน่อย”

“ลมคงพัดมันมาตกตรงนี้ เราเดินต่อกันเถอะ...เดี๋ยวจะค่ำมืดไปกว่านี้”

แสงรวีเลิกคิ้วเล็กน้อย เขาไม่ได้รู้สึกถึงลมเลยถึงได้เงยหน้าขึ้นมองด้านบนเหนือศีรษะ เดาว์คงจะมีต้นของดอกไม้ชนิดนี้แผ่กิ่งก้านสาขาอยู่เป็นแน่ เพราะกลิ่นดอกกรณีการ์มันฟุ้งกระจายไปทั่ว

ทว่า...พื้นที่ตรงนั้นกลับว่างเปล่า ไม่มีต้นไม้อะไรอยู่เลย...

“มีอะไรหรือเปล่ารวี”

“เปล่าครับ ไม่มีอะไร ไปกันต่อเถอะครับ” เด็กหนุ่มผายมือให้คนอายุมากกว่าเดินนำไปก่อน เขาไม่ได้ตั้งใจอะไร...มันก็แค่ดอกไม้ดอกหนึ่งเท่านั้น

วันอาทิตย์ที่แสนจะวุ่นวายแสงรวีตื่นแต่เช้าตรู่มาเก็บดอกอัญชันในสวน เพื่อนำมาทำเครื่องดื่มตามที่ได้ให้สัญญาไว้แก่คุณผู้หญิงที่บ้าน วันนี้ในโรงครัวใหญ่วุ่นวายกันเป็นพิเศษ ร่างบางถึงได้หลบมาทำน้ำดอกอัญชันเจิบ ๆ ที่โรงครัวเล็กติดกับเรือนนอน

วิธีทำน้ำอัญชันดำเนินมาจนเกือบถึงขั้นตอนสุดท้ายแล้ว แสงรวีใช้กระชอนกรองเอาดอกไม้้ออกจากน้ำจนหมด รวจนกระทั่งอุณหภูมิของมันเริ่มอุ่นกำลังดี ถึงได้จัดการเติมความหวานลงไป แล้วคนผสมให้เข้ากัน

ริมฝีปากบางแถมยิ้มน้อย ๆ ยามใช้ช้อนคันเล็กตักขึ้นมาชิม รสมือของตัวเองแล้วพบว่ารสชาติไม่ได้ผิดเพี้ยนไปจากรสมือของคน ที่เคยสั่งสอน สมัยเด็กกรีซของบองแองให้หลวงลุงทำน้ำอัญชันให้ดื่มอยู่ บ่อย ๆ หลายครั้งเข้าอีกฝ่ายจึงลงมือสอนให้เขาหัดทำด้วยตัวเอง

อร่อยเหมือนเดิม...

“แสงรวี ยู่อยู่หรือเปล่าจ๊ะ” พริกก้าวเข้ามายังโรงครัวเล็ก เย้ย ถามกับคนเด็กกว่าพลางชะเง้อชะแง้มองหม้อต้มน้ำอัญชันที่วางอยู่ บนเตา

“ไม่ยุ่งจ๊ะ ทำน้ำอัญชันเสร็จพอดี มีอะไรให้วีช่วยหรือเปล่า”

“รวิปั่นจักรยานเป็นไหม”

“เป็นจ๊ะ”

“พอดีเลย งั้นพี่วานไปซื้อมะนาวหน่อยสิ ร้านหน้าปากซอย ตรงถนนใหญ่ปั่นไปไม่ไกล พอดีในครัวใหญ่มะนาวหมด”

“ได้จ๊ะพี่พริก” เด็กหนุ่มรับคำไหว้วนอย่างว่องวาย หลังจาก เช็ดไม่เช็ดมือจนสะอาดก็ตรงรี่ไปยังรถจักรยานคันหนึ่งที่จอดพิงผนัง อยู่ด้านนอก

“เดี๋ยวรวิ แดดมันร้อน เอาผ้าโพกหัวติดไปด้วยเถิด” หญิงสาว กล่าวด้วยท่าทางใจดี เธอหยิบผ้าขาวม้าที่ตากอยู่บริเวณนั้นมาพัน ศีรษะให้แก่เด็กหนุ่ม พลางคลี้อยู่กับภาพตรงหน้าที่ได้เห็น

“ตายจริง โพกหัวอย่างนี้แล้วเหมือนเด็กน้อยไม่มีผิด”

“ซมใช้ไหมจ๊ะ ฮ่า ๆ ขอคุณนะพี่พริก จันรีบไปก่อนจะได้รีบ กลับ” แสงรวีว่าพลางวาดขาขึ้นรถจักรยานคันสีเขียว ปั่นออกจาก โรงครัวเล็กไปอย่างซำ ๆ โดยมีจุดมุ่งหมายคือร้านขายของชำหน้า ปากซอย...

พระเพลิง สิทธิกรกัลป์ นั่งอยู่ที่เบาะหลังของรถหรู สัญชาติยุโรปที่นำเข้ามาไม่ถึงหนึ่งร้อยคันด้วยสีหน้านิ่งสนิทเรียบ เฉยชดกับความรู้สึกนึกคิดในจิตใจ เสือเช็ดสีขาวเข้ารูปปรับกับเสื้อกั๊ก

สีน้ำตาลอ่อนขับให้เจ้าร่างกายกำยำสูงหนึ่งร้อยแปดสิบห้าคูมิล่ง่า
ราศียากเกินจับต้อง

ดวงตาคมภายใต้แว่นกันแดดราคาแพงตวัดมองท้องถนน
เบื้องหน้าสลับกับวิวทิวทัศน์ข้างทางด้วยความร้อนใจ เขาสู่งานใน
จิตใจจนไม่อาจทานทนได้ไหวถึงได้หันไปออกปากแรงดันกล้า เด็ก
หนุ่มคนขับที่คุ้นเคยกันอย่างดี แม้ว่าจะไม่ได้เจอหน้าค่าตากันมา
หลายปีแล้วก็ตาม

“ขับเร็วกว่านี้ได้ไหมกล้า”

“เร็วที่สุดแล้วครับคุณพระเพลิง รถคันนี้คุณพระเพลิงถอยมา
ใหม่เอี่ยม เพื่อมารับคุณพระเพลิงโดยเฉพาะเลยครับ” ดันกล้ากล่าว
ด้วยความสัตย์จริง เขาเพลิงจะเคยขับรถใหม่ป้ายแดงคันนี้เป็นวันแรก
แต่คันเร่งชนิดเดียวไฉ้เจ้ารถเหล็กคันนี้ก็พุ่งไปข้างหน้าเสียแล้ว มัน
ค่อนข้างน่ากลัวมิใช่น้อยสำหรับพวกมือใหม่

พระเพลิง ลิทธิกรกัลป์ พูลมหายใจออกมาเหือกใหญ่ อารมณ์
ของเขาในเวลานี้ก็ร้อนไม่ต่างจากชื่อเสียงเรียงนามของตัวเองเลย
สักนิด...

‘เพลิง...เพลิงกลับบ้านได้ไหมลูก...’

‘เกิดอะไรขึ้นครับคุณแม่’

‘คุณปู่...ปีนี้อายุหกสิบเก้าแล้ว ท่าน...’

‘คุณแม่ครับคุณปู่เป็นอะไร’

‘ถ้าเพลิงกลับมาได้ รีบกลับมาให้ด่วนที่สุดเลยได้ไหมจ๊ะ’

น้ำเสียงของมารดาเขาไม่สู้ดีนัก มันผิดแผกแปลกไปจาก
หลาย ๆ ครั้งที่ผ่านมา ตามปกติพิมพิลามักจะแคไทร. ไปถามไถ่ถึง
กำหนดกลับ หากพระเพลิงบ้ายเบี่ยง คนทางนี้ก็จักไม่ถามให้ต่อ
ความ เพียงแต่ครั้งนี้...มันต่างออกไปจากทุกครั้ง

น้ำเสียงของแม่...คล้ายว่าจะมีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้นกับคุณปู่’

ยิ่งคิดยิ่งร้อนใจ พระเพลิงเริ่มเกิดอาการนั่งไม่ติดอีกครั้ง
ชายหนุ่มนักเรียนนอกขับไปจับไหล่ของคนขับรถ เล่นเอาดันกล้า

ที่กำลังใช้สมาธิจดจ่อกับท้องถนนตรงหน้าถึงกับสะดุ้งน้อย ๆ

“ว่าอย่างไรครับคุณพระเพลิง”

“จอดรถข้างหน้าให้ฉันที”

“จอดทำไมครับ เรายังไม่ถึง...”

“ฉันขับเอง จอดซะ”

“หา! แต่ว่า...”

“ไม่มีแต่ มาเปลี่ยนที่นั่งกัน จอด!”

เจ้าของเสียงทุ้มเย็นคำเดิมทำให้คนที่มึนหน้าที่ยังขับรถได้แต่พยักหน้ารับอย่างจำยอม เวลานี้ต้นกล้าได้สลัดมานั่งที่เบาะของฝั่งคนนั่งเป็นครั้งแรก ทั้งยังได้รับเกียรติจาก พระเพลิง สิทธิกรกลับมาเป็นสารภีภักดีตมศักดิ์ขับรถให้...

ต้นกล้าน้ำตาแทบไหลพราก...หาใช่จากความดีใจ แต่เกิดจากความรักตัวกลัวตายที่ซุกซ่อนอยู่เบื้องลึก

“คะ...คุณพระเพลิง ชะ...ขับรถ...” ยังพูดไม่ทันจบรถหูกี้เปลี่ยนเลนไปทางซ้าย อยากจะอ้าปากพูดอีกครั้งพวงมาลัยรถก็หักกลับมาทางขวา ต้นกล้าได้แต่หลับหูหลับตายกสรวลพระที่คอขึ้นมา สวดมนต์ ท่องรู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้าง อยากจะถามเสียเหลือเกินว่าคนช่าง ๆ ไปกินดีมีหัวใจเลื่อมมาจากที่ใดถึงได้ขับรถเร็วปานสายฟ้า เสมือนคนไม่รักตัวกลัวตายเช่นนี้!

พระเพลิงเร่งความเร็วรถแบบเต็มกำลังพลางนึกขอบคุณบิดาอยู่ในใจที่ลงทุนออกรถใหม่มาให้กัน เส้นทางเดินรถมิได้เปลี่ยนแปลงไปมากนักจากเมื่อหลายปีก่อน ชายหนุ่มรู้ว่าคันไค้กันไปอีกเพียงไม่ถึงห้านาทีก็จะถึงจุดหมายปลายทาง นั่นคือคฤหาสน์สิทธิกรกลับแล้ว

บ้านของเขาอยู่เพียงแค่อ้อม...

“เฮ้ย!”

“คุณพระเพลิง! ระวังครับ!”

เอ๊ย!

เสียงล้อรถถนนดังสนั่นหวั่นไหว พระเพลิงประครองรถก่อนจะแตะเบรกเพื่อบังคับให้รถหยุดลงแทบจะในทันทีทันใด เมื่อจังหวะที่หักเลี้ยวเข้ามาในซอยบ้านดินมีร่างของใครสักคนนั่งคุกเข่าคู้คู้อยู่บนพื้นกลางถนน

“พะ...พุทโธ ธัมโม สังโฆ พุทโธ ช่วยลูกข้างด้วย...”

ต้นกล้ายคล้ายกับคนสติแตกไปแล้ว รายนั้นเอาแต่หลับตา สวดมนต์ทำเดี่ยว ส่วนพระเพลิงในยามนี้อารมณ์ร้อนยิ่งกว่าไฟ ถ้าปฏิริยาเขาช้ากว่านี้อีกนิดคงได้ชนคนตายพาตหัวขวานหน้าหนึ่งงามหน้าตระกูลไปแล้ว!

“ซัด...” คนตัวขาวที่ล้มไปกองกับพื้นถนนส่งเสียงครวญ แสงริ้วสีก็เจ็บข้อมือเนื่องจากจังหวะเมื่อกี้ที่เขาพลาดล้ม มันเป็นตอนที่กำลังจะลุกขึ้นยืนพอดี ยังไม่ทันจะตั้งตัวรถคันหนึ่งก็แล่นตรงมาหาด้วยความรวดเร็วทำเอาเขาตกใจจนทำอะไรไม่ถูก ทุกอย่างมันกะทันหันไปหมด

ติก...ติก...

แสงริ้วปิดเศษฝุ่นที่เปื้อนทางเกงแล้วตั้งท่าจะลุกขึ้น ในขณะที่ปลายรองเท้าหนึ่งสีดำคู่หนึ่งเคลื่อนมาหยุดลงตรงหน้า แดดยามสายลงจัดส่งผลให้คนที่นั่งอยู่บนพื้นต้องหยิบายามเงยหน้าขึ้นมามอง

ชายหนุ่มตรงหน้ารูปร่างสูงชะลูด จากมุมนี้รีวเห็นหน้าอีกฝ่ายยังไม่ชัดเจนสักเท่าไรหรอก ทว่าจากการแต่งตัวรวมไปถึงรถยนต์ที่ใช้ขับนั้น บ่งบอกได้ดีว่าคนคนนี้เป็นพวกลูกคนรวยมีเงินอย่างไม่ต้องสงสัย

“อยากตายหรือยังไ้กัน ทำไมถึงได้มานั่งขวางทางรถ?”

ประโยคแรกที่โพล่งพูดออกมาก็ฟังไม่รื่นหูเสียแล้ว น้ำเสียงที่ไถ่ถามมันเต็มไปด้วยอารมณ์คุกรุ่นห้วนสั้น ส่งผลให้คนเด็กกว่าต้องรีบลุกขึ้นยืนประจันหน้าเต็มความสูง

“เปล่า!”

ส่วนสูงที่ต่างกันอยู่ถึงสิบห้าเซนติเมตรทำให้คนที่ตัวโตกว่าต้องก้มหน้าลงมามอง ใบหน้าหล่อเหลาฉายชัดถึงความหงุดหงิด ไม่ต่างจากดวงตาสีนิลที่ฉายแววไม่สบอารมณ์ออกมาอย่างชัดเจน

พระเพลิงไม่พอใจแต่เขาไม่ได้คิดจะสนใจอะไรทั้งนั้นในเวลานี้นอกจากต้องการจะเคลียร์กับคนแปลกหน้าคนนี้ให้มันจบลงโดยเร็วที่สุด เพื่อที่เขาจะได้กลับบ้านเสียที

“ทีหน้าที่หลังอย่าหาเรื่องเสี่ยงตายอีก” คนตัวสูงตัวโตสายตา มองคนตรงหน้าตั้งแต่หัวจดเท้า ไม่ใช่การดูถูกแต่เป็นการกวาดตา ไร ๆ สรรวจว่าอีกฝ่ายไม่ได้บาดเจ็บตรงไหน เสรีจสรพแล้วถึงเตรียมจะหันหลังเดินกลับไปขึ้นรถ

“นี่คุณ คุณเป็นคนผิด ควรขอโทษคนอื่นเขาสักคำไหม?” ฟากคนถูกมองเข้าใจผิดคิดไปไกล เด็กหนุ่มส่งเสียงไม่พอใจสวนโพล่ง กลับออกไปแทบจะทันที

คราวนี้พระเพลิงหยุดเดิน หนุ่มนักเรียนนอกหันกลับมาเผชิญหน้ากับคนตัวเล็ก ก่อนจะกล่าวด้วยเสียงหัวนสันไม่ต่างจากเดิม

“ใครต้องขอโทษใครกันแน่ ถนนเขามีเอาไว้ให้รถสัญจร ไม่ใช่สวนหย่อมที่เอาไว้ให้เด็กวิ่งเล่นหรือคิดอยากจะนั่งผ่อนคลายก็มานั่ง”

“นี่มันในซอยเล็ก คุณขับรถเร็วขนาดนี้มันเข้าข่ายประมาท ทั้งยังอันตราย ที่สำคัญผมไม่ใช่เด็ก...” ปากเล็ก ๆ ไม่ทันได้เอื้อนเอ่ยพูดจนจบประโยค ใครอีกคนก็ยกฝ่ามือขึ้นมาห้ามปรามกันเสียแล้ว

“พอ ต้องการเงินใช่ไหม”

“อะไรนะ”

“รีบไป คราวนี้ฉันจะใจดีไม่ถือสาเอาความ เธอจะไม่ขอโทษ ก็ไม่เป็นไร เพราะวันนี้ฉันรีบ” คนแปลกหน้าใจดำในสายตาของแสงรวีพูดเพียงเท่านั้นก็วกกลับมายึดธนบัตรหนึ่งร้อยบาทใส่มือ ก่อนที่ขาเรียวยาวจะตรงดิ่งกลับขึ้นรถคันหรูแล้วขับทะยานเข้าซอยไปในทันที

“เฮ้ย! เตียวลี ใครกันแน่วะที่ต้องขอโทษ?!” คนเจ็บข้อมือฉุนกึก มองธนบัตรมาราคาอย่างคนไม่สบอารมณ์ แสงรวีอยากจะรู้กันว่าไอ้ผู้ชายใจแคบคนเมื่อตะกั้มันเป็นลูกเต้าเหล่าใครบ้านไหนทำไมถึงมีกิริยามารยาทสวนทางกับภาพลักษณ์หน้าตาราวฟ้ากับเหว คงจะคิดว่าเขาอยากได้เงินมากกว่าค่าขอโทษ

นิสัยเสียนัก อย่าให้รู้เสียว่าอยู่บ้านหลังไหน ไอ้รวีคนนี้จะตามไปปล่อยลมยางรถให้แบนเลยคอยดู!

เสียงเร่งเครื่องยนต์ดังห่างไปแล้ว แสงรวีพึมพำสบถไล่หลัง ก่อนจะก้มลงมองที่ฝ่าเท้าของตัวเอง ทอดสายตาไปยังต้นสายปลายเหตุของสิ่งที่ทำให้ตัวเขาต้องมายืนขวางอยู่กลางถนน

“ไม่เป็นไรแล้วนะ...ตกใจแย่เลยใช้ไหม” เสียงหวานพึมพำกับลูกนกตัวเล็ก มือเรียวกอบกุ่มมันขึ้นมาไว้ในอุ้งมืออีกครั้ง เนื่องจากก่อนหน้านี้แสงรวีตกใจจนเปลือยทามันวิ่งวงกลับลงไปอยู่บนพื้น

ปีกขาตัวน้อยส่งเสียงร้องกระจองอแงราวกับเด็กเล็ก ร่างกายมันสั่นเทาเดาว่าคงพลัดตกลงมาจากต้นไม้ใหญ่ข้างทาง และน่าจะตกใจเสียงเครื่องยนต์จนตื่นกลัว

“ไม่เป็นไรแล้วนะ ไอ้บ้าคนนั้นมันไปไกลแล้ว ฉันจะพาหนูกลับรังให้เอง” เด็กหนุ่มพึมพำบอกกับลูกนกในอุ้งมืออย่างใจดี และเพื่อไม่ให้เกิดเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ซ้ำรอย แสงรวีรีบย้ายตัวเองออกมาจากบริเวณเส้นทางเดินรถ ก่อนจะออกเดินสอดส่องตามต้นไม้เพื่อพาเจ้าตัวจ้อยในมือกลับคืนรัง

กินเวลาไปเกือบสิบนาทีที่กว่าภารกิจส่งนกน้อยกลับคืนอ้อมอกแม่จะเสร็จสิ้น แสงรวีปั่นจักรยานเร็วรีวจนมองปุดเมื่อรู้ตัวว่ากำลังซึกซ้าอย่างที่ไม่ควรจะเป็น เด็กหนุ่มกระหืดกระหอบปาดเหงื่อข้างขมับขณะที่ไน้เจกันดำไอ้ผู้ชายเฮงชวยคนนั้นเป็นรอบที่เก้าสิบเก้า...

อย่า อย่าให้ไอ้รวีได้เจออีกเชียวะ! จะดำให้จำทางกลับบ้านไม่ถูกเลย...

ความคิดในหัวสมองเริ่มทำงานเชื่องช้าลงเมื่อจักรยานของ

เด็กหนุ่มเลี้ยวเข้ามายังพื้นที่ของคฤหาสน์สิทธิกรกลับแล้วพบว่า...
รถของคนที่คุณเองกำลังบริภาษอยู่ในห้วงความคิด บัดนี้...มันดันมา
จอดอยู่ในรั้วที่พิกอาศัยเดียวกันกับเขา...

“รวี! พี่กำลังจะออกไปตามอยู่พอดี เป็นอะไรหรือเปล่าจ๊ะ”
เสียงของพริกที่วิ่งออกมาหาเติมไปด้วยความกังวล

เด็กหนุ่มละสายตาจากรถสัญชาติยุโรปสีดำ หันกลับมามอง
หน้าหญิงสาวที่ดูร้อนกร้อนใจอย่างเห็นได้ชัด

“ไม่เป็นอะไรจ๊ะ รวีแค่...แค่คนที่ร้านเยอะไปหน่อยนะจ๊ะ”

“ไม่เป็นอะไรก็ดีแล้ว พี่กังวลแทบแย่”

“ขอโทษนะจ๊ะพี่พริก ว่าแต่รถคันนั้น...ของใครหรือจ๊ะ” กล่าว
ขอโทษอย่างรู้สึกผิด พลังถามต่อถึงเรื่องที่ตัวเองอยากรู้ทันทีแบบ
ไม่คิดรีรอให้เสียเวลา

“รถคันไหน”

“คันสีดำนั่นแหละจ๊ะ”

“อ้อ รถใหม่ ไก่ไข่ใหม่ละ คุณพชรเขาซื้อมารับขวัญลูกชาย
หัวแก้วหัวแหวน คุณหนูไง! คุณเขากลับมาแล้ว”

แสงรวีรู้สึกคล้ายว่ามีสายฟ้าเส้นใหญ่ฟาดลงกลางกบาล

ราวกับสวรรค์เบื้องบนจะได้ยินคำขอของเขาเมื่อสักครู่นี้...
ทว่าดูเหมือนเทพดาฟ้าดินจะเข้าใจผิดเพี้ยนไปสักหน่อย...ถึงได้สั่ง
ให้ใครคนนั้นวนกลับมาเจอเขาด้วยสถานะเช่นนี้...

“พี่พริกหมายถึง...”

“คุณพระเพลิงบินกลับมาแล้วจ๊ะ”

แสงรวีแทบอ้าปากค้างกับเรื่องจริงที่เพิ่งจะได้ยินจากปากของ
คนในบ้าน ท่าทางดีอกดีใจของพริกยิ่งตอกย้ำว่าอีกฝ่ายไม่ได้โกหก
แต่อย่างใด เด็กหนุ่มลอบกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก เขาไม่
อยากจะเชื่อ ไม่อยากจะเชื่อเลยจริงๆ

ไอ้ผู้ชายเฮงซวยคนนั้น คือ พระเพลิง สิทธิกรกลับ!